

59964

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

LETNIK XXXVIII

maj 1971

Optimismo y esperanza

A quien me pregunta: ¿por qué tiene usted esperanza a pesar de la crisis presente?, yo le respondo: porque creo que Dios es nuevo cada mañana. Porque pienso que crea el mundo en ese mismo instante. El no lo ha creado en un pasado lejano y perdido ya de vista. Ocurre ahora mismo: tenemos que estar preparados y esperar lo inesperado de Dios. Los caminos de la Providencia son normalmente sorprendentes. No somos prisioneros del determinismo, ni de los sombríos pronósticos de los sicólogos. Dios está ahí, cerca de nosotros, imprevisible y amándonos.

Yo soy hombre de esperanza, no por razones humanas ni por optimismo natural. Sino, sencillamente, porque creo que el Espíritu Santo actúa en la Iglesia y en el mundo, incluso allí donde su nombre es ignorado. Soy optimista porque creo que el Espíritu Santo es siempre el Espíritu Creador. A quien le sabe acoger, le da cada mañana una libertad completamente nueva y le llena de alegría y de confianza. La ya larga historia de la Iglesia está llena de las maravillas del Espíritu Santo. El es quien suscita a los profetas y a los santos, el que en las horas oscuras ha derramado una corriente de gracias y proyectado sobre el camino un haz de luz. Creo en las sorpresas del Espíritu Santo. Juan XXIII llegó de improviso. Y el Concilio también. Nosotros no nos lo esperábamos.

¿Quién podrá decir que la imaginación y el amor de Dios están ya agotados? Esperar es un deber, no un lujo. Esperar no es soñar: es el medio de transformar un sueño en realidad. Dichosos los que tienen la audacia de soñar y que están dispuestos a pagar un precio para que su sueño se encarne en la historia de los hombres.

Cardenal Leo Jozef Suenens
arzobispo de Bruselas

MARIJA - NAŠA SKUPNA VEZ

Eden izmed najlepših dni II. vatikanskega vesoljnega zbora je bil brez dvoma 21. november 1964. Tega dne so namreč koncilski očetje pod vodstvom svetega očeta Pavla VI. proglasili dogmatično konstitucijo o Cerkvi.

Osmo poglavje te daljnosežne listine 20. stoletja razpravlja o blaženi Devici Mariji, božji Materi, v skrivnosti Kristusa in Cerkve.

Ob koncu poglavja, ki ga je sv. oče imenoval „vrh in krona konstitucije“, pa stoji stavek, ki se glasi:

„Vsi verniki naj goreče molijo k Materi božji in k Materi ljudi, da bi tista, ki je s svojimi molitvami podpirala prve začetke Cerkve, tudi zdaj, ko je v nebesih povišana nad vse svetnike in angele, v občestvu z vsemi svetniki posredovala pri svojem Sinu, dokler se ne bodo vse družine narodov, bodisi da nosijo častno krščansko ime bodisi da svojega Odrešenika še ne poznajo, v miru in složnosti srečno združile v eno božje ljudstvo — v slavo presvete in nedeljive Trojice.“

Ali niso te besede prav za nas? Za Slovence v domovini, v zamejstvu in v tujini?

Oni doma bodo v maju bolj intenzivno romali na Brezje. Iz zamejstva bodo hiteli k številnim Marijinim svetiščem. Mi v tujini pa v Luján, v francoski Lurd in na ameriške Brezje.

K Mariji bomo poromali z zahvalo in prošnjo. Z zahvalo za vero, najdražji biser, in za vse dobrote, ki nam jih je Bog podelil po rokah preblazene Device Marije. S prošnjo za vse. Z osebniimi prošnjami in z veliko skupno prošnjo, „da bi se vse družine narodov — tudi slovenski — v miru in složnosti srečno združile v eno božje ljudstvo — v slavo presvete Trojice“ in da bi slovensko ljudstvo, trdno v veri, neomajno v zaupanju in vneto v ljubezni, dočakalo dan polne svobode.

A. S.

PETROVIM NASLEDNIKOM: LJUBEZEN IN ZVESTOBO

Papež Pavel VI. je ob petletnici sklepa II. vatikanskega vesoljnega cerkvenega zbora 8. decembra 1970 izdal v „Osservatore Romano“ pa 6. januarja 1971 objavil Apostolsko spodbudo „že pet let.“

V njej papež vabi vse škofe in vse božje ljudstvo k pravim, pristinim virom Kristusovega nauka in k zvestobi do njega. Papež ie že 1. januarja 1964 romal v Palestino in tam premišljeval skrivnosti našega zveličanja, Kristusovega učlovečenja in odrešenja.

Papež ni sodnik nad škofi, ampak le brat med brati. Vsi imajo skupno nalogo: oznanjevati razodeti Kristusov nauk. Vsi imajo isto zakramentalno posvečenje. Vsi so dolžni sobrate in vernike potrjevati v veri, dajati skupno pričevanje o pokorščini Kristuso-

vemu namestniku na zemlji in skupno z njim ohranjati čist in nepokvarjen Kristusov nauk.

Največja in najsvetejša dolžnost vseh škofov je oznanjevanje evangelija. Škof, ki bi zanemarjal učiteljsko oblast, ni vreden škofovske službe, ker opušča dolžnost, ki jo nihče druge ne more nadomestiti.

Blagor Cerkve zahteva, da so vsi škofje pri oznanjevanju evangelija edini s papežem. Tedaj, ko varujejo in ohranjajo nepokvarjeno božjo besedo, jo oznanjajo in širijo, izvršujejo svojo apostolsko, učiteljsko oblast.

Oznanjevanje evangelija se mora prilagoditi dobi in razmeram, v katerih ljudje živijo. Vera je nadnaravni, božji dar. Verujemo v to, česar ne vidimo. Zato evangeljske blagovesti ne smemo razlagati samo naravno, razumsko.

Škofje so dolžni vernikom in tudi bogoslovnim znanstvenikom vedno govoriti resnico. Bog od vseh zahteva, da ljubijo, branijo in širijo resnico. Sveti Duh sam je škofe postavil, da vodijo Cerkve. Sveti Duh pa sebi nikoli ne more nasprotovati.

Sodobne zmote

Evangelij se more v tem in onem kraju pokvariti. Tako se danes spet širijo zmote o sveti Trojici, o Kristusu in združenju božje in človeške narave v njem, o sv. Rešnjem Telesu. Potvarja se nauk o Cerkvi, нравni nauk o živ-

ljenju, o zakonu in njegovi ne-
ločljivosti.

Teh zmot ni mogoče prepreči-
ti. Treba je le odločno oznanjati,
braniti in učiti resnico.

Škofje soglašajo s papežem

V pastirskem pismu msgr. Cha-
rue svoji škofijski duhovščini po-
novi glavne misli papeževe „Apo-
stolske spodbude“, ki se začne z
besedami „Že pet let“. Potem
priznava, da so v Cerkvi res da-
nes pretirano strogi in natančni
duhovniki, pa tudi verniki. Ne
manjka pa tudi takih, ki premalo
upoštevajo smernice in navodila
II. vatikanskega koncila. To do-
kazujejo knjige in listi, programi
in poročila kongresov in zboro-
vanj, ki razpravljajo danes o ka-
toliškem nauku.

Papež v svoji Apostolski spod-
budi „Že pet let“ opozarja vse
škofe, naj se zavedajo svoje od-
govornosti in si o njej izprašajo
svojo vest. Namurskemu škofu
povzročajo resne pomisleke in ve-
like skrbi različne razprave in
trditve, ki so jih pisatelji obja-
vili, ne da bi jih prej temeljito
preučili in s trdnimi dokazi pod-
prli.

Na koncu svojega pastirskega
pisma je msgr. Charue natančno
opredelil in razložil katoliški nauk
o Kristusovi navzočnosti v sv. Re-
šnjem Telesu in o prvenstvu Pe-
tra in njegovih naslednikov.

G. M.

Socialne smernice zadnjih papežev

15. maja bo poteklo 80 let, od-
kar je izšla Leonova okrožnica
„Rerum novarum“.

Ob 40-letnici, 15. maja 1931, pa
je izšla okrožnica „Quadragesimo
anno.“ V njej je Pij XI. pokazal,
kako je treba uporabiti Leonove
nauke v sodobnih razmerah.

Na binkoštno nedeljo leta 1941
je o socialnih problemih spregovo-
ril papež Pij XII.

Janez XXIII. je izdal znamenito
okrožnico „Mater et Magistra.“

Pavel VI. pa je znan po socialni
okrožnici „Polulorum progressio.“

**Slovenski
metropolit
o zvestobi
v veri**

**Pismo
za
leto
1971**

Dragi verniki!

1. Apostol Pavel nas roti (Ef 4, 17 sl), da ne smemo živeti kakor neverniki. Tem je glede spoznanja Boga in resnic o Bogu razum otemnel in zato so božjemu, Bogu všečnemu življenju odtujeni. Vi pa, ki ste v pravi Kristusovi veri poučeni, se prenavljajte, naroča apostol, po duhu svojega mišljenja in si oblecite novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen v resnični pravičnosti in svetosti. Apostol nam naroča duhovno prenavo, za katero naj si vedno prizadevamo.

Prenovo je hotel tudi koncil. Ta se zdaj načeneja in nadaljuje v krajevnih Cerkvah, tudi pri nas. Od te prenove ste vi najbolj opazili obnovo bogoslužja, maše, krsta, poroke in pogreba. Ker je v prenovljenih obredih toliko duhovnega bogastva, ste obnovo z veseljem sprejeli in pri obredih tudi sodelujete z veseljem.

Koncilska prenova pa gre dalje na vseh cerkvenih področjih. Vi je sicer manj opazate. Koncil je npr. zelo poudaril zborna vodstva Cerkve. Papež to izvaja tako, da se v vseh važnih vprašanjih pred odločitvijo posvetuje z zborom škofov. Preden izda važne odloke, vpraša za mnenje tudi posamezne škofove, navadno preko škofovskih konferenc. Škofovska sinoda v Rimu pred dvema letoma je iskala tudi nove poti za tesno povezavo škofov z vrhovnim pogla-

varjem papežem pri vodstvu versoljne Cerkve. Vse to je pa še v razvoju.

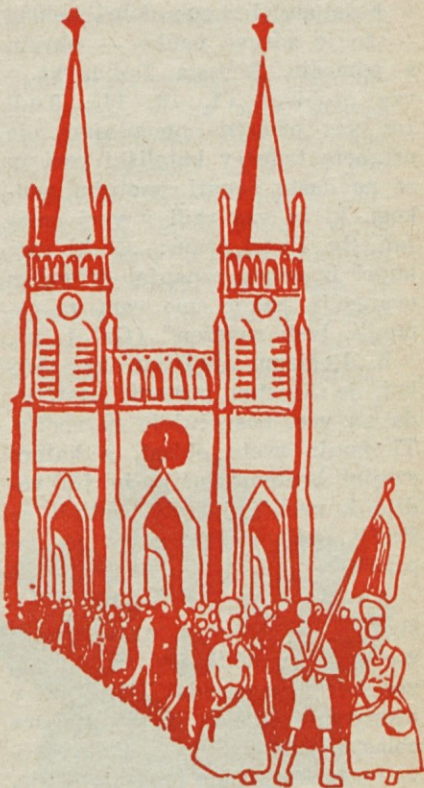
Zborno vodstvo Cerkve uvajamo tudi v škofijah. Škofu, odgovornemu pastirju dela Gospodove črede, s svojimi nasveti pomaga svet duhovnikov, ki je za vodstvo in upravo škofije soodgovoren. Zborno ali skupno vodstvo naj bi se uvedlo tudi v župnijah. Župniku, ki v škofovem imenu vodi župnijo, nj bi pomagal župnijski svet. Ta naj bi svetoval in opravljal tista opravila za župnijsko skupnost, ki jih more opraviti morda laže in bolje kakor župnik. V tistih župnijah, kjer jih še nimate, si prizadevajte, da jih čimprej priključite v življenje. S tem ste tudi vi deležni Kristusove pastirske službe v Cerkvi.

Držimo se zdravega nauka

Vsak kristjan ima delež tudi pri učiteljski ali preroški in pri posvečevalni službi v Cerkvi. Kako neki ste deležni učiteljske službe, boste vprašali. Tako, da živite po veri in v krščanski ljubezni ter z opravljanjem skupnih molitev dajete živo pričevanje za Kristusa. Tudi verniki ste prejeli Svetega Duha: pri krstu, pri birmi in kadarkoli ste prejeli kak zakrament. V tem Svetem Duhu ste prejeli vero in zdaj veste vse, kakor pravi apostol sv. Janez (1 Jan 2, 20), vse namreč, kar je za zveličanje potrebno. Ta Sveti Duh, pravi isti apostol, v vas ostane

in vam ni treba, da bi vas kdo učil — namreč kak drugačen nauk.

Zakaj vam, dragi verniki, razlagam, kako Sveti Duh vodi celotno božje ljudstvo, da se v veri nemore motiti? Zato, ker slišite in berete o vseh mogočih nauku Cerkve nasprotnih naukih, še več pa slišite pomislekov, ki bi mogli vašo trdno katoliško vero omajati. Vam velja opomin sv. apo-

Pri Mariji v Lujanu bomo 9. maja 1971 prosili za stanovitnost v veri

stola Janeza: „Kar ste slišali izpočetka, naj v vas ostane“ (1 Jan 2, 24). Kar vas uči Sveti Duh, to je resnično in ni laž (v. 27). V Razodetju pa piše: „To pa, kar imate, ohranite, dokler ne pridem“ in „Drži, kar imaš, da ti nihče venca ne vzame“ (2, 25. 3, 11). Enako skrbno opominja sv. Pavel svojega učenca škofa Timoteja: „Drži se kot pravila zdravih naukov, ki si jih od mene slišal v veri in ljubezni, ki je v Kristusu Jezusu; dobri zaklad — to je zdrave nauke — ohrani s pomočjo Svetega Duha, ki v vas prebiva“ (1, 13. 14). Tudi jaz vas pristrčno opominjam, da ostanete trdni v katoliški veri in se ne daste begati zmotnim naukom, ki bi vas radi v veri omajali. Sv. Pavel pravi: „Če bi vam angel iz nebes oznanjal drugačen evangelij, kakor smo vam ga oznanili, bodi zavržen“ (Gal 1, 8).

3. Božjemu ljudstvu, sv. Cerkvi, je Kristus postavil pastirje, da ga uče, posvečujejo in vodijo. Ti imajo sveto oblast, s katero svojim bratom služijo in jih vodijo k zveličanju. Ti pastirji so škofje, njihova glava pa je papež.

Apostolom in njih naslednikom, škofom, je Kristus ukazal učiti vse narode, učiti jih spolnjevati vse, kar je zapovedal. Učijo naj v njegovem imenu in z njegovo oblastjo: „Kdor vas posluša, mene posluša; kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je

poslal“ (Lk 10, 16). Njihova oblast sega prav do božjega prestola: „Karkoli boste zavezali na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boste razvezali na zemlji; bo razvezano v nebesih“ (Mt 18, 18). Ta naloga, ki jo je Bog zupal pastirjem svojega ljudstva, je pa resnična služba. Sveto pismo jo imenuje strežniško službo ali v grškem jeziku diakonijo. V tej službi morajo hoditi po zgledu Kristusa, ki ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi on stregel.

Poslušnost cerkvenemu učiteljstvu

Med prvimi nalogami škofov je dolžnost, oznanjati evangelij, ves in čist evangelij. Škofje svojemu ljudstvu oznanjajo vero, ki jo je treba sprejeti in po njej uravnnavati svoje življenje. Oznanjati, prepričevati, svariti in opominjati morajo tudi takrat, ko mnogi zdravega nauka ne prenesejo. Budno morajo od svojih vernikov odvracati zmote. Zato, pravi koncil, morajo škofe imeti vsi v časti kot pričevavce božje in katoliške resnice. Verniki pa se morajo strinjati v verskih in nraavnih rečeh z razsodbo svojega škofa, ki jo izreče v Kristusovem imenu, in se je morajo oklepati z verno poslušnostjo. (C 25) Tako pravi koncil.

Glava škofovskega zbora je papež, naslednik prvaka apostolov sv. Petra. Kako je treba njega poslušati, pravi lepo koncil: „Verno poslušnost razuma in vo-

lje je treba na poseben način izkazovati verodostojnemu učiteljstvu rimskega papeža, tudi takrat, ko ne govori z najvišjo avtoriteto. Spoštljivo je namreč treba priznavati njegovo vrhovno učiteljsko oblast in se iskreno držati od njega izrečenih razsodb v skladu z njegovo jasno mislijo in voljo“ (C 25). Tako koncil.

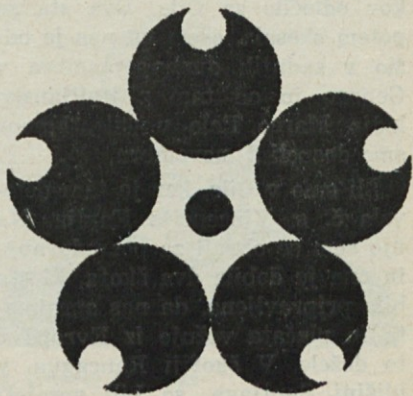
Kjer Peter — tam Cerkev

Saj, dragi verniki, vse to že veste in se tega tudi držite. Vendar vam te nauke ponavljam, ker dandanes nekateri na to pozablja jo ali to celo osporavajo. Zato ugotavljamo pri mnogih katoličanih krizo vere. Naslednik apostola Petra mora tudi danes spolnjevati naročilo, ki ga je Kristus dal apostolu Petru, naj v veri potrjuje svoje brate. Na željo škofov na prvi škofovski sinodi je papež Pavel VI. sestavil in izdal veroizpoved. V njej je izpovedal vse glavne resnice, ki jih katoličani verujemo. To veroizpoved smo molili leta 1968. Žal, hočejo nekateri tudi tej izjavi ugovarjati. Podobno so nekateri ugovarjali, ko je papež izdal okrožnico o naravnem uravnavanju človeških rojstev. Ugovarjajo tudi drugim resnicam ali jih pa po svoje razlagajo. V pismu, ki ga je lani decembra pisal škofom, papež toži takole: „Vera mnogih vernikov bega grmada dvoumnih, nejasnih in dvomnih razlag, ki za-

devajo celo bistvene verske resnice.“

Vsa cerkvena zgodovina potrjuje, kako resnične so besede, ki jih je Kristus govoril sv. Petru in veljajo tudi za njegove naslednike: „Ti si Peter — skala, na katero bom sezidal svojo Cerkev.“ Pri zadnji večerji je pa Petru rekel: „Jaz bom prosil zate, da ne opeša tvoja vera.“ Papež, kateremu veljajo obljube, dane sv. Petru, je skala: ohranja in uči nepokvarjen zaklad Kristusove resnice.

Zato, dragi verniki, se trdno držimo nauka, ki ga nam oznanja papež in škofovski zbor. Sv. Ambrozij je zapisal: „Kjer je Peter, tam je Cerkev. Kjer je Cerkev, tam ni smrti, ampak večno življenje.“ Kjer je papež in z njim združen škofovski zbor, tam je Kristusova Cerkev, tam je Kristusov nauk, tam so pastirji, ki vodijo božje ljudstvo k zveličanju.

ČILE: RAZGOVOR Z MSGR. MOHARJEM

Msgr. Janez Mohar je Dolenjec. Rojen je bil na dan Marijinega vnebovzetja l. 1912 v Šmihelu pri Novem mestu. V mašnika je bil posvečen 4. julija 1937 in nato nastavljen za kaplana v Št. Jerneju na Dolenjskem, kjer je pastiroval skozi 7 let. L. 1945 se je pred komunisti umaknil iz domovine in prebil begunska leta v avstrijskih taboriščih. Iz Avstrije je l. 1948 odšel v Čile. Po izjavi temuškega škofa je fara v Curacautinu, ki jo vodi msgr. Mohar, ne samo najboljše razvita župnija v temuški škofiji, temveč najbrž v vsem Čilu. Ob obisku pri njem je ljubeznivo odgovoril na zastavljena vprašanja in njegovi odgovori, vsaj v skopih obrisih, očrtajo njegovo uspešno delo za božje kraljestvo med čilskim ljudstvom.

Kdaj ste prišli v Čile?

Ko se je začelo leta 1948 prese-ljevanje beguncev iz Avstrije, se nas je deset slovenskih duhovnikov odločilo za Čile. Dva sta se potem skesala, osem pa nas je odšlo v zadnjih dneh septembra v Genovo in od tam z italijansko ladjo Marco Polo v Čile, kamor smo dospeli 2. novembra.

Šli smo v Čile, ker je tam delovala č. s. Vincencija Kaplja. Na njo sem se obrnil za posredovanje in ona je dobila dva škofa, ki sta bila pripravljena, da nas sprejmeta in plačata vožnjo iz Evrope v to deželo. V škofiji Rancagua, v bližini Santiaga, so bili sprejeti

dr. Anton Trdan, Janez Markič, Leopold Ceglar in France Fekonja. Ostali štirje, Jože Guštin, Franc Kupljenik, Martin Turk in jaz smo šli bolj na jug, v škofijo Temuco. Od teh osmih smo še danes v Čilu še trije: dr. Trdan, Kupljenik in jaz.

Katere so bile vaše začetne službe v Čilu?

Skoraj dve leti sem ostal v stolnici v Temuco za kaplana in počasi spoznaval duhovnike, vernike in deželo. Največja začetna težava je bila jezik. Sprejeli so pa nas zelo ljubeznivo in z velikim zaupanjem. Pomanjkanje duhovnikov je

bilo občutno. Gledali so nas rado-vedno, ko smo hodili po mestu v spremstvu škofa ali kakega duhovnika, ker smo bili civilno oblečeni, kar je bilo za tiste čase nekaj izrednega. Kmalu pa so nam dali talar in klobuk, ki smo ga slovenski duhovniki krstili za „kravjek“ zaradi značilne oblike; bil je nizek in širok. Po enem mesecu bivanja v Čilu smo že začeli spovedovati in pridigati.

Predno so me poslali na samostojno faro, so mi poverili posebno nalogo: za šest mesecev me je škof poslal v mesto Victoria, kjer sem bil voditelj novincev. Msgr. Menchaca Lira, brat temuškega škofa, je ustanavljal misijonsko družbo. Imel je tri pravkar posvečene duhovnike in par kandidatov za misijonske brate. Ker je bil ustanovitelj te družbe bolehen in je rajši živel v Santiagu, so

iskali namestnika. Branil sem se, končno pa se vdal in prevzel to nehvaležno delo. Vendar z družbo ni bilo nič: kandidatje za misijonske brate so se razšli, duhovniki so pa šli na fare; dva sta ostala v tej škofiji, eden pa je poiskal drugega škofa.

Kdaj ste prevzeli sedanjo faro?

Ko sem dokončal svoje izredno poslanstvo, sem za nagrado dobil faro sv. Petra v Curacautinu. To je bilo 30. januarja 1951. Prejšnji župnik se je fari odpovedal in odšel v drugo škofijo, ker je imel težave z verniki in s škofom. Dva-krat je imel požar. L. 1947 je zgorela cerkev, župnišče in farna šola. Ko je komaj dogradil vsa tri poslopja, je l. 1950 znova zgorela šola. Verjetno so jo zažgali nasprotniki, ker je župnik ustanovil

Msgr. Janez Mohar in g. Andrej Pogačar

licej (gimnazijo). Bil je to prvi licej v Curacautinu.

Fara je bila na zelo slabem glasu. Je edina fara v temuški škofiji, kjer parkrat na leto sneži in so me strašili z mrazom. Meni pa je bila ta fara od vsega početka všeč. Gozdovi in pragozdovi pokrivajo vse to ozemlje. Lesna industrija je glavni vir dohodkov naših ljudi. Trije volkani v bližini so pokriti z večnim snegom. Ognjenika Mocho in Tolhuaca stuglasla, iz tretjega, Llaime, se pa neprestano kadi, včasih pa tudi bruha ogenj, lavo in pesek. Zadnjič je napravil precej škode ravno ob obisku našega škofa dr. Gregorija Rožmana l. 1958.

V bližini so tudi trojne toplice: Manzanar, Río Blanco in Tolhuaca. Med slapovi sta najlepša in najveličastnejša Salto del Indio in La Princesa. Prav tako je kar 14 jezerc v okolici. Zares idealen kraj za Slovence, ki ljubi gore. Odkar sem z leti spoznal še dobroto faranov, je moje zadovoljstvo še večje, da ne rečem popolno.

Kako ste začeli s pastoralnim delom na fari?

Ko sem prišel na faro leta 1951, sem jo začel takoj organizirati. Na 90 km dolgem in 40 km širokem ozemlju in za 20.000 ljudi sem bil edini duhovnik. Najprej sem imel misijon na fari in po misijonu birmo. Potem sem takoj ustanovil vse štiri veje KA, Družbo

presv. Srca Jezusovega ter Vincencijevo konferenco. Ljudje so najbolj pogrešali farno šolo, zato smo začeli že v istem letu z gradnjo farne šole za dečke. Naslednje leto sta delovali dve farni šoli: ena pri fari in druga na deželi v Manzanarju.

Na fari ste imeli ves čas slovenske sotovariše. Kateri so bili?

Takoj po svoji novi maši v začetku l. 1952 mi je prišel na pomoč iz semenišča v Adrogué g. Jože Kunčič, ki je prevzel delo med mladino, poučeval je verouk na državnih šolah in bil par let učitelj na farni šoli. Oskrboval je predvsem kaplanijo v Selvi Oscuri, kjer je zgradil župnišče. Fara se je tam ustanovila šele kasneje, leta 1962. G. Kunčič je dosegel, da je prišel na našo faro novomašnik g. France Okoren, ki je tudi končal študije v begunskem semenišču v Adrogué in bil posvečen v La Plati ob koncu leta 1953.

Glavno naše delo je bilo v farni šoli, kjer smo imeli čez 400 dečkov, verouk v državnih šolah in delo v farnih organizacijah, zlasti v KA. Ko smo bili že trije slovenski duhovniki na fari, smo začeli decentralizirati naše delo in hoditi na deželo. G. Kunčič je hodil maševat v 40 km oddaljeno Selvo Oscuro dvakrat na mesec, jaz pa na novo podružnico v Rariruca.

Na ozemlju, ki sem ga jaz prevzel l. 1951, je bila samo farna

cerkev in podružnica v Selvi Oscuri. Danes je na istem ozemlju 20 podružnic: 13 v fari Curacautín in 7 v novo ustanovljeni fari Selva Oscura, kjer župnikuje g. Okoren od leta 1962. ko je bila ustanovljena ta fara.

L. 1955 je prišel iz San Luisa v Argentini tudi g. Andrej Pogačar. Prišel je na oddih za en mesec in je tu že 15 let. Nadomestil je g. Kunčiča, ki se je vrnil v Evropo in župnikuje na fari Sv. Križa pri Trstu. Odkar je g. Okoren prevzel faro Selva Oscura, sva ostala v Curacautinu sama z g. Pogačarjem.

Ali imate v fari kako redovniško skupnost?

Imamo. Velik uspeh za faro je bil prihod redovnic, ki so l. 1956 ustanovile šolo za dekleta. Obrnil

sem se na več redovnih družb. Končno so se odločile za Curacautín sestre Častilke presv. Rešnjega Telesa in služabnice ljubezni. V njihovi 8-letni šoli se vzgaja vsako leto okrog 400 deklet, poleg šole pa vodijo še internat za 40 deklet od 15 do 20 let starosti. V treh letih, ki jih morejo preživeti v internatu, se krščansko formirajo in resno pripravijo za življenje. Je neke vrste naša gospodinjska šola.

Ali ima vajino pastoralno delo kako posebno značilnost?

Glavna značilnost našega dela v zadnjem desetletju so biblični krožki (centros bíblicos), ki jih je začel ustanavljati kmalu po svojem prihodu g. Pogačar. Jih je deset v mestu in pet na deželi. Člani se zbirajo enkrat na teden v kaki cerkvi ali privatni hiši, kjer ni

Farna cerkev v Curacautínu, kjer župnikuje msgr. Janez Mohar

cerkvice. Berejo in komentirajo sveto pismo ter rešujejo lastne probleme in probleme okolice. Vsak mesec se zberejo tudi k občestvenemu življenju. Vsak prinese malo jedil in pripravijo kavo, čaj ali mate. Ob veselem bratskem pogovarjanju rastejo v edinosti in medsebojni ljubezni.

Povprečno tvori vsak krožek od 25 do 30 članov. Vodi to komuniteto voditelj, ki ima enega ali več pomočnikov. Vsak krožek ima tudi svojega predsednika, tajnika in blagajnika. Tudi ostali člani prevzamejo kako odgovornost v krožku, npr. skrb za lokal, obisk članov, ki manjkajo, obisk bolnikov v okolju, stike z drugimi bibličnimi krožki ipd.

Včasih gre na sestanek tudi duhovnik. Posebno kadar je potrebno v začetku, ko se formira krožek. Velikega pomena so mesečni sestanki in mesečne duhovne obnove voditeljev. Na sestankih voditeljev se pregleda delo preteklega meseca in se pripravijo sestanki za tekoči mesec. Ti sestanki so vsak prvi ponedeljek v mesecu. Na deželi, kjer še ni odgovornih voditeljev, vodijo te krožke voditelji iz mesta.

Ker je fara razsežna, najbrž ne morete veliko delati po podružnicah?

Lansko leto so začele tudi re-dovnice poučevati verouk na deželi, kjer je bilo osem katehetskih centrov. Enkrat na teden je sestra skupaj z dekleti, ki so v in-

ternatu, hodila poučevati otroke in tudi odrasli so imeli priliko dobiti stik z njimi. Mnogi so se začeli pripravljati na prejem zakramentov, saj na deželi je mnogo odraslih, ki so prejeli sv. krst, niso pa imeli prilike, da bi se pripravili na prejem drugih zakramentov.

Kakšno je torej versko stanje v fari?

Farani se v veliki večini priznavajo za katoličane. Pri nedeljskih mašah je kakih 1200 vernikov. Seveda niso vedno isti pri maši. Število tistih, ki gredo k maši včasih, je dosti večje. Obhajil je vsako nedeljo kakih 500. Pri nekaterih mašah in ob gotovih prilikah prejme obhajilo nad 80% navzočih.

Ali ste se slovenski duhovniki vživali v čilske razmere?

Mirno lahko rečem, da smo se vsi štirje slovenski duhovniki, ki delujemo v temuški škofiji, vživali v te razmere in smo zadovoljni na svojih mestih. Radi imamo svoje vernike in oni nas imajo radi. To je pa prvi pogoj za uspešno pastoralno delo. Po 20 letih dela na isti fari in v letih, ki jih imam, si upam dati nasvet mlajšim duhovnikom: radi imejte svoje farane kljub vsem napakam, ki jih imajo, saj tudi mi nismo brez njih, in boste imeli uspeh pri svojem delu.

Beseda angleških škofov

SODOBNI MORALNI PROBLEMI

Preden so angleški škofje sestavili svoje pastirsko pismo, so vprašali vernike in katoliške ustanove ter organizacije, naj povedo, za katera moralna vprašanja želijo, da se škofje ob njih izjavijo. Seveda ni šlo pri tem za kak plebiscit, da bi verniki odločili, kaj je dobro in kaj ni dobro; tudi ne za željo, da bi spremenili božje zapovedi. Ljudje so le povedali, ob katerih problemih potrebujejo večje jasnosti.

Zapoved ljubezni

Škofje predvsem poudarjajo, da je naš vzor in učitelj Jezus Kristus. Zapoved, ki nam jo je dal, je zapoved ljubezni: Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem, z vso dušo in vso močjo. Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Ni druge večje zapovedi.

Vsi priznavajo, da je ta zapoved najvišji ideal za človekovo ravnanje. Pri uresničevanju te zapovedi v praktičnem življenju mora biti kristjan zgled svetu. Kristjan mora graditi božje kraljestvo na svetu v pričakovanju popolnega božjega kraljestva v večnosti. Krščansko življenje mora potekati v luči večnosti.

Kristjanova ljubezen do Boga se izpričuje z njegovo ljubeznijo do bližnjega. Kristjan s spoštovanjem in občudovanjem priznava dobro, kjerkoli ga najde. So na svetu ljudje, ki mislijo, da so brez vsake vere v Boga in vendar kažejo v svojem življenju altruiz-

zem, skrb za druge ljudi, kakor jo je učil Kristus.

Škofje pravijo: Živeti kot kristjan ne bo nikoli lahko. Izkušnja nas uči, da moramo vedno računati na nasprotovanja. Kristus je vse to sam naprej napovedal: Vi se boste žalostili, a vaša žalost se bo spremenila v veselje.

Skratka: krščansko življenje, kakor ga je opisal in živel Jezus sam, zahteva velikodušnost, pogum in ljubezen. Krščanska moralna bo žela priznanje drugih, dokler ji bodo kristjani zvesti. Moralnost bomo zvišali v sodobni družbi samo z zgledom lastnega življenja. Zopet pravi Jezus: Naj sveti tvoja luč pred ljudmi, da bodo videli tvoja dobra dela in slavili tvojega Očeta, ki je v nebesih.

Razna moralna vprašanja

Po tem splošnem uvodu se škofje dotaknejo posameznih vprašanj. Na prvem mestu rasizma. Odnos med različnimi rasami je polje, ki pokaže, kako razumemo krščansko bratstvo. Načelo je jasno, a treba ga je prenesti v življenje. V deželi ne sme biti državljanov drugega razreda. Vsi imajo enake pravice pred postavo, ne glede na barvo kože ali raso. Priseljenci se morajo čutiti kot doma. Skupnosti z različno kulturo in vero imajo pravico, da ohranijo svoje kulturne posebnosti in svoj način življenja, le da spoštu-

jejo večjo skupnost, v kateri živijo.

Škofje pravijo nadalje, da je razizem navadno greh belih ljudi, a ga opazimo tudi pri drugih. Afriške vlade izganjajo iz svojih dežel državljane, ki so se priselili v Afriko iz Azije.

Drugo vprašanje, ki ga obravnavajo škofje, je socialna pravičnost. V trgovini in industriji med delodajalcem in delavcem odnos ni le ekonomski. Človekovo delo ni blago, ki se kupi ali proda, kakor so cene na trgu. Vse delo in vsa proizvodnja morata prinašati korist vsej skupnosti. Vsi tisti, ki delajo, pa naj bodo na katerem koli mestu, imajo v družbi položaj osebe, so božji otroci, ne členi za statistične podatke. Zato mora industrija v prvi vrsti skrbeti, da zagotovi primerno življenje tistim, ki v njej delajo. Merilo za plačo mora biti človek kot poglavar družine ali ki se na družino pripravlja.

Škofje se dotikajo tudi vprašanja stavke. Stavka mora biti zadnje sredstvo, kadar po drugi poti ni mogoče doseči upravičenih zahtev. Pripominjajo pa škofje, da ni pošteno, če takrat, ko se slabo plačani delavci potegujejo za nujno izboljšanje svojega položaja, dobro plačani delavci postavljajo nove zahteve.

Pomagati pa moramo tudi državam v razvoju. Na to so opozarjali skoraj vsi, ki so poslali odgovore na vprašanja škofov o moralnih

problemih. Mnoge mlade države na poti razvoja so sicer bogate, to se pravi, imajo veliko naravnega bogastva, a pomagati jim je treba, da ga začnejo razumno izkoriščati. Pomagati moramo kot posamezniki in država. Tu pa stavijo škofje zanimivo vprašanje: „Kristjan bi se moral vprašati: Ali sem pripravljen reči moji vladī, da se prostovoljno odpovem tej ali oni ugodnosti, da bo laže nudila večjo pomoč deželam v razvoju?“

Svetost človeškega življenja

Božji Sin sam je postal človek, da bi bil podvržen bolečinam, ponižanju, smrti, da bi z nami delil usodo našega življenja. V ljudeh je vzbujal čut pravičnosti in ljubezni.

Cerkev zato obsoja splav. Otrok ni pred rojstvom in ne po rojstvu last staršev. Samo Bog je vrhovni gospodar življenja. Kristjan mora ostati zvest svojim načelom, čeprav državni zakoni dovoljujejo splav. Nedavno je angleški parlament odobril ta zakon. Katoliškim zdravnikom in bolničarkam škofje naročajo, naj ne sodelujejo pri operacijah splavov. Naj vedo, da niso sami. Tudi mnogi nekristjani enako mislijo. Zdravnik mora varovati življenje, ne pa ga uničevati.

Škofje obravnavajo tudi zakonsko moralo. Kristjan gleda tudi pri zakonski morali na Kristusa.

ki je dejal: „V začetku ju je ustvaril kot moža in ženo in rekel: Zato bo mož zapustil očeta in mater ter se pridružil ženi in bosta oba eno. Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči.“

Po tej poti Bog ohranja človeški rod na zemlji. V medsebojnem dajanju pa se ohranja in poživlja ljubezen med možem in ženo. Medsebojno dajanje je dejanje ljubezni in ga ne upravičuje le izrecno usmerjanje v rodno otrok.

Škofje zaključujejo svojo izjavo z vprašanjem človekove vesti. Predvsem ugotavljajo, da njihova pojasnila ne morejo dati odgovora za najrazličnejše položaje, v katerih se človek znajde. V posebnih okoliščinah si mora človek sam najti odgovor. Čim bolj je njegovo življenje oblikovano po Kristusu, tem bolj je verjetno, da bo našel pravilni odgovor. Dobro oblikovana vest bo varen vodnik. Pri svojih odločitvah upoštevajmo navodila poglavarja Cerkve in navodila škofov. Gotovo Bog njim daje posebno pomoč, da so dobri vodniki vernikov.

Naše življenje bo uspešno v božjih očeh, v kolikor smo ga uspeli oblikovati po Kristusu. Naše moralne sodbe bodo v toliko popolne, v kolikor posnemamo Kristusa. Nimamo pa poguma, da bi rekli, da ga bomo kdaj v celoti dosegli. Zato z zaupanjem govorimo: Bog, usmili se mene, ubogega grešnika!

SINODA V NEMČIJI^v

V dneh od 2. do 5. januarja letošnjega leta je zborovala v Wurzburgu na Nemškem ustanovna skupščina z namenom, da organizira generalno sinodo nemških škofij. Na skupščino je prišlo 58 škofov, 102 duhovnikov, 152 laikov, med njimi 54 žensk. Na tej pripravljalni skupščini so izvolili štiri predsednike namestnike v glavnem sinodalnem odboru, sestavili so 10 komisij z nalogo, da podrobno organizirajo sinodo, določijo program in tvarino, ki se bo obravnavala na plenarni sinodalni skupščini, katera naj bi se sestala prihodnjo zimo.

Prva seja pripravljalne skupščine je na splošno napravila na javnost ugoden vtis. Kardinal Doefner, ki mu po pravu pripada na sinodi predsedniško mesto, je pohvalil posrečeni začetek dela pripravljalne skupščine. Essenski škof Franc Hengsbach, ki pogostoma nastopa kot vodja konservativnih škofov, je dal to izjavo: „Neizogibne težave ob otvoritvi sinode so manjše, kot se je bilo bati.“ Profesor Karel Rahner meni, da so se seje pripravljalne

skupščine razvijale modro in pametno, morda nekoliko preveč pohlavno.

Podobno mnenje izraža nemški tisk. Veliki monakovski dnevnik „Süddeutsche Zeitung“ misli, da se sme z gotovostjo trditi, da generalna sinoda ne bo samo sredstvo za izražanje zadovoljstva nad samim seboj. Veliko število udeležencev na ustanovni skupščini je skupno s konservativci in progresisti nakazalo težnje po odprtem, iskrenem razgovoru, ki bi bil prost vsakih ideoloških predsodkov. Tako svobodni ljudje se ne odločajo po strankarskih vidikih, ampak v vsakem slučaju glasujejo za to, kar se opira na bolj trdne dokaze.

Na pripravljalni skupščini se očitujejo težnje po iskrenosti in odprtosti. Razprave se razvijajo prosto in urejeno, izidi glasovanj, ki jih sproti zapisujejo, vsi očitujejo težnjo po odprtem in iskrenem razgovoru (dialogu).

Na poseben način bo pripravljalna skupščina morala izvoliti štiri predsednike namestnike za glavno sinodalno skupščino; med

njimi naj bi bil en škof, en duhovnik in dva laika, moški in ženska. Splošno so pričakovali, da bodo ta mesta zasedli essenski škof, ki je predsednik pripravljalne komisije; potem dr. Nikolaj Häammerla, cerkveni direktor osrednjega odbora nemških katoličanov; Elizabeta Riskal, zvezna predsednica nemške katoliške mladine in Hans Maier, novi bavorski bogočastni in naučni minister, velik konservativec in eden glavnih govornikov na katoliškem dnevu v Trevenu. Pa je proti pričakovanju pripravljalna skupščina vse te osebnosti odklonila in je namesto njih določila osebe, ki so najmanj vezane na uradne cerkvene ustanove. Izvoljeni so bili trevenski škof mons. Berrihard Stein, starejši človek, skoraj nepoznan v javnosti do katoliškega dneva v Trevenu, kateri pa je iskreno pristaš odprtega dialoga in potrebnih reform; Henry Ti-

schler, župnik v Hamburgu in bivši dijaški kaplan, iskren prijatelj odprtega dialoga; visoka uradnica v ministrstvu za uk in bogočastje v provinci Renania Palatinado dr. Hanna-Renata Lauredn, o kateri pravijo, da je pogumna in sposobna za pogajanja; ter končno hamburški advokat Bernhard Servatins, član osrednjega odbora nemških katoličanov, zelo sposoben, pa nagnjen na levo.

Teme razpravljanj, katere so komisije izbrale, so: 1. vera in razodetje; 2. sv. maša, zakramenti in duhovno življenje; 3. krščanski diakonat; 4. zakon in družina; socialne dolžnosti Cerkve; 6. vzgoja, oblikovanje in obveščanje; 7. karizme, službe in opravila; 8. oblike odgovornosti v Cerkvi; 9. organizacija dušnopastirskih ustanov; 10. krščanstvo in vesoljstveno (ekumensko) sodelovanje.

M. L.

Predsedstvo nemške sinode: kardinal Doefner, škof Stein, župnik Tischler, uradnica dr. Lauredn in advokat Servatins

**Problemi
holandskega
katekizma**

**JEZUSOVO
ZADOŠČENJE
IN
NAŠE
ODREŠENJE**

Ko razlaga skrivnost našega odrešenja, se Novi Katekizem obširno razpiše o zadoščenju, ki ga je Jezus daroval nebeškemu Očetu s svojim trpljenjem in smrtjo na križu, kar je ena temeljnih resnic katoliške vere. Ali že sama beseda „zadoščenje“ se mu zdi neprijemna. Vprašuje se: Kako nas more odrešiti trpljenje in smrt neke osebe? Prizna, da stojimo tu pred skrivnostjo, ki presega vse pojme in vzbuja v naših srcih globok odmev. Pravi pa, da se je misel o zadoščenju preko mere noudarjala v srednjem veku in še dolgo časa potem in da se še danes oznanja v pridiganju, da pa je to ideja, ki izhaja iz ozko pojmovane pravičnosti, ki ne odgovarja temu, kar si danes pod pravičnostjo predstavljamo. Resnico o Jezusovem zadoščenju povzame v naslednji pretirano ozki onredelitvi: Večni Oče je bil razžaljen, zakoniti red porušen; nujno je morala priti kazen. Ta kazen se je izvršila na Sinu. Porušeni red je bil s tem znova vpostavljen.

Ta nad vse strogi nauk o Jezusovem zadoščenju naj bi bil po Novem Katekizmu sad srednjeveške katoliške teologije, v resnici pa je v tej obliki nauk protestantovske tradicije. Da se izognejo tej strogosti, avtorii Novega Katekizma razlagajo Jezusovo zadoščenje za grehe sveta nekako v tej milejši obliki: Odrešenje, ki ga je Jezus dovršil, sveto pismo ne gleda predvsem v bolečinah, ki

jih trpi, da vpostavi pravni red, ampak v njegovi vdanosti in pripravljenosti, da služi, in v dobroti njegovega življenja, ki je za nas zadostilno. Oče ni zahteval od Sina trpljenja in smrti, ampak lepo in krepostno človeško življenje, polno ljubezni. Tako življenje pa je zaradi človeške hudobije nujno moralo zadeti ob sovraštvo in se končati s smrtjo. Nebeški Oče je to dopustil in hotel, da Jezus do konca vztraja v svojem življenju ljubezni. Jezus je to Očetovo voljo izpolnil in tako s svojo smrtjo, ki je najvišji izraz njegove ljubeče pokorščine, prinesel svetu ljubezen, ki jo od tedaj Sveti Duh neprestano razliva v človeška srca...

Vse to se zelo lepo bere in sliši in bi utegnili marsikaterega bralca premotiti, da bi versko resnico o Jezusovem zadoščenju v tej omiljeni obliki sprejel kot pravo. V resnici pa taka razlaga Jezusovega zadostilnega trpljenja in smrti ne odgovarja katoliškemu nauku. Jezus Kristus je dal večnemu Očetu zadoščenje za grehe sveta prav s svojim trpljenjem in smrtjo. Njegova smrt je bila v božjem načrtu odrešenja določena kot zadoštilna in pravna daritev; kot taki se je Jezus prostovoljno podvrget in tako postal daritveno Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta. Ni umrl le zato, ker je hudobnemu svetu oznanjal ljubezen, ampak je bila njegova smrt od prvih početkov njegovega učlovečenja po njem hotena in sprejeta in kot

daritev za grehe sveta že tudi po prerokih napovedana. Ni nas odrešil le s svojim vstajenjem, kot pravi Novi Katekizem, ampak tudi s svojim trpljenjem in smrtjo.

Iz povedanega je lahko umeti, da je sveti oče papež Pavel VI. v svojem že omenjenem pismu kardinalu Alfrinku kot primer netočnosti omenil prav to točko Novega Katekizma in naročil, „da se ne sme dopustiti nikakšne dvoumnosti glede narave zadoščenja in daritve, ki jo je Kristus daroval nebeškemu Očetu, s čemer je odzvel naše grehe in ljudi spravil z Bogom.“

Izjava kardinalske komisije

Z navedbo svetopisemskih in cerkvenih virov se takole glasi: „Prvine nauka o Kristusovem zadoščenju, ki spada v našo vero, je treba podati brez dvoumnosti. Bog je grešnike tako ljubil, da je poslal na svet svojega lastnega Sina, da bi jih spravil s seboj. Kakor pravi sveti Avguštin, smo spravljani z Bogom, ki nas že ljubi, pa smo bili z njim v sovraštvu zaradi greha. Jezus je tedaj kot prvorojenec izmed mnogih bratov umrl za naše grehe. Sveti, nedolžni, brezmadežni gotovo ni trpel kazni, ki bi mu jo Oče naložil, ampak je prostovoljno in v sinovski ljubezni pokoren Očetu za svoje brate grešnike in kot njihov srednik sprejel smrt, ki je bila za ljudi plačilo za greh. S to svojo najsvetejšo smrtjo, ki je pred oč-

mi Boga na preobilni način odškodovala grehe sveta, je dosegel, da je bila človeškemu rodu vrnjena božja milost, ki jo je zaslužil v svoji božji Glavi.“

V že znani veroizpovedi božjega ljudstva sveti oče papež Pavel VI. to veliko versko resnico takole izpoveduje: „Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta, je umrlo za nas, pribito na križ in nam je prineslo zveličanje s krvjo odrešenja... Verujemo, da nas je naš Gospod Jezus Kristus odrešil z daritvijo križa izvirnega greha in vseh osebnih grehov, ki jih je sleherni od nas storil, tako da je ostala resnična Apostolova trditev: ‘Kjer se je pomnožil greh, se je še bolj pomnožila milost’ (Rim 5, 20).“

Skrivnost odrešenja

Po teh ugotovitvah in izjavah cerkvenega učiteljstva, posvetimo tej veliki verski skrivnosti, ki predstavlja višek človeške zgodovine in izvir krščanske vere, iz katerega razliva božja Modrost na ves svet luč, ljubezen in življenje, še nekaj vernega razmišljanja.

1. Greh je povzročil v življenju človeškega rodu dvojno obžalovanje vrednih posledic: žalitev Stvarnika in izgubo milosti. Človek sam iz svojih moči ni mogel popraviti ne enega ne drugega. Ne molitve ne solze ne kri ne smrt niso mogle zadostiti žaljeni božji pravici. Žalitev Stvarnika je

po sv. Tomažu zaradi osebe Boga v nekem oziru neskončna in prav tako je neskončne vrednosti božja milost.

Bog bi bil človeški rod v svoji neskončni pravičnosti lahko dokončno obsodil in zavrgel, kot je zavrgel uporne angele. V svojem usmiljenju se je odločil, da nas odreši. Gotovo je, da bi bil to naše odrešenje lahko izvedel brez učlovečenja in smrti svojega Sina. V velikodušni ljubezni bi bil ljudem lahko odpustil njihove grehe, ne da bi zahteval popolno zadoščenje svoji pravici. Bog pa je vztrajal v svoji pravičnosti; tako pa je bilo naše odrešenje možno le po učlovečenju božjega Sina. Božja Beseda, druga božja oseba, se je učlovečila, Stvarnik je postal del stvarstva, učlovečeni božji Sin postane zastopnik in glava človeštva pred večnim Bogom, z namenom, da nas s svojo smrtjo na križu odreši in večno zveliča. Prihajajoč na svet govori Očetu: „Daritve in žrtve nisi hotel, a telo si mi pripravil. Tedaj sem rekel: Glej, prihajam, da izvršim, o Bog, tvojo voljo“ (Hebr 10, 5-7).

2. V naslednjem je neskončna veličina in cena Kristusovega darovanja za nas:

a) Njegova žrtev je prostovoljna. Žrtve stare zaveze so bile s silo gnane k oltarju. Njihova kri je tekla proti njihovemu nagnjenju, po sili darovalca. Kristus pa se iz ljubezni do Očeta in do nas daruje prostovoljno. Sam to pou-

darja: „Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga znova prejmem. Nihče mi ga ne more vzeti, ampak ga jaz sam od sebe dam. Oblast imam, ga dati, in oblast imam, ga zopet vzeti. To naročilo sem prejel od svojega Očeta“ (Jan 10, 17-18). Trpljenje samo na sebi nima nobene zado-
stilne moči, ako ni prostovoljno sprejeto. Nič ne velja v tem po-
gledu smrti, ako ni volje umreti. Nebeški Oče sprejme smrt svoje-
ga Sina v naše odrešenje le kot prostovoljno daritev. Kristus kot
človeku pa je dana po sveti Trojici tolika ljubezen, da se je trpljenju
in smrti popolnoma prostovoljno podvrgel in je po svojem krvavem
krstu naravnost hrepenel: „S kr-
stom pa moram biti krščen in ka-
ko bridko mi je, dokler se ne iz-
vrši“ (Lk 12, 50).

b) Druga skrivnostna lastnost Kristusove žrtve je ta, da je vzel
nase grehe vsega sveta. Ni znano,
da bi bile daritve stare zaveze
darovane za vse človeštvo. Jezus
pa se daruje za vesoljni svet, ka-
kor je to o njem že prerok Izaija
napovedal: „Gospod je nanj nalo-
žil nas vseh pregrehe“ (53, 6).
Po besedi sv. Pavla se Kristus
predstavi Očetu v podobi grešni-
ka: „Njega, ki ni poznal greha,
je za nas storil v greh, da bi mi
po njem postali božja pravičnost“
(2 Kor 5, 21). „Kristus nas je
odkupil iz prekletstva postave, ker
je zaradi nas postal prekletstvo“
(Gal 3, 13). Umrl je za nas kot

žrtev prekletstva, ki smo ga mi z
grehi zaslužili.

c) Pri vsem tem pa je Kristus
sveta in brezmadežna žrtev. Če-
prav obložen z grehi vsega sveta,
je Jezus vendar svetost in čistost
sama. Greh sveta je na njem, a ni
v njem. „Samega sebe je dal Bo-
gu v brezmadežno daritev“ (Hebr
9, 14). Odrešenik, ki plačuje Oče-
tu naš dolg, je sam brez dolga. V
sveti hvaležnosti in občudovanju
piše sv. Pavel: „Spodobilo se je
namreč, da imamo takega velike-
ga duhovnika, ki je svet, nedo-
žen, neomadeževan, ločen od greš-
nikov...“ (Hebr 7, 26).

č) Končno še je Kristusova žr-
tev neskončne vrednosti. Kristus
je Bog in človek v eni sami božji
osebi. Kot človek ima pač našo
naravo, naše telo, našo kri, našo
dušo, naš razum, našo voljo, naše
srce. Toda vsa ta njegova člove-
ška narava je združena z božjo
naravo v drugi božji osebi. Zato
ima vsako njegovo dejanje neskon-
čno vrednost.

3. Kar se tiče dolgotrajnosti in mere
Kristusovega trpljenja, nas vera
uči, da je trpljenje spremljalo Je-
zusa skozi vse njegovo življenje,
dokler ni na križu doseglo svoje-
ga dopolnjenja in viška. Kristus
je trpel za vse in za vsako vrsto
naših grehov: za vse strasti naše-
ga srca, za napuh našega razuma,
za upornost naše volje, za vso me-
seno poželenje našega telesa.
Njegovo trpljenje presega vsako
drugo trpljenje, ki ga je mogoče

trpeti na zemlji. Ne toliko zaradi krutosti in splošnosti bolečin, telesnih in duševnih, kot zaradi njegove vdanosti in pripravljenosti, ko se je zaradi nas in iz ljubeče pokorščine do Očeta ves trpljenju predal. Njegovo trpljenje je bilo čisto in samo trpljenje. Ničesar ni storil, da bi se mu ognil, ko je v svojem smrtnem boju na Oljski gori do dna doumel Očetovo voljo. In ko se je trpljenje kot strašen hudournik zgrnilo čezenj, ni ničesar storil, da bi ga odvrnil ali zmanjšal. Celo najhujši duševni muki se podvrže, muki, ki bi navadnega človeka pognala v obup, ko na križu v silni srčni stiski pretresljivo kliče: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?“ (Mk 15, 34). Skrivnostna žeja po čim večiem zadostilnem trpljenju ga muči na križu do zadnjega trenutka. Zares nam more govoriti s prerokom: „O, vi vsi, ki mino greste po poti, poglejte in vidite, je li katera bolečina, kakor moja bolečina“ (Žal 1, 12).

4. Iz take zadostilne žrtve marajo seveda izvirati neizčrpljivi vrelci milosti za vse človeštvo. Neizmerno in preobilno je zadoščeno, ki ga prejme iz nje večni Bog. Njegova jeza nad grešnim človeštvom je potolažena. Človeški dolg je z neskončnimi obrestmi poplačan. Vsi ljudje so odrešeni, pot zveličanja je odprta vsem ljudem, ki so blage volje, „Za vse, ki so mu poslušni, je postal začetnik večnega zveličanja“ (Hebr 5,

10). „S krvjo njegovega križa je Bog ostvaril mir in tako po njem s seboj spravil vse, kar je na zemlji in kar je v nebesih“ (Kol 1, 20). Jezus Kristus je veliki srednik sprave vsega stvarstva z Bogom. Spet je vzpostavljen prvotni red, ki ga je postavil Bog stvarnik, pa ga je greh porušil.

Kot povzetek te velike in pretresljive, pa obenem nad vse tolažilne resnice o Kristusovem zadoščenju, predlagajo od Cerkve imenovani teologi avtorjem Novega Katekizma naslednje besedilo: „Kristus je dovršil naše odrešenje s tem, da je šel do korenine zla, ki je greh in je postal pokoren do smrti. Z njegovimi ranami smo bili ozdravljeni.

Bog je tako ljubil ljudi, da je poslal svojega Sina na svet, da bi vse spravil z Očetom. Jezus, prerojeni izmed mnogih bratov, postane pokoren do smrti. Svet, nedolžen, brez madeža, ne da bi sam moral kakorkoli biti kaznovan po Očetu, vzame nase v korist svojih bratov in kot njihov srednik trpljenje in smrt. Tako je zadostil pred očmi Boga za žalitve, ki so jih oni začeli in je zaslužil, da je bila človeštvu vrnjena božja milost, ki je v osebi svojega Vodnika Bogu zadostilo.“

Alojzij Košmerlj

PIETER VAN DER MEER

**Časnikar,
pisatelj,
verniki**

Z imeni francoskega filozofa Jacquesa Maritaina in njegove žene Raisse ter pisatelja Leona Bloya sta tesno povezani imeni holandskega pisatelja Pietra Van der Meera in njegove žene Christine. Vse te izredne ljudi je povezovalo silno in pristržno prijateljstvo, ovekovečeno tudi v njihovih spisih. Vsi so bili izrazite in močne osebnosti v umetniškem in kulturnem življenju, z velikim ugledom in vplivom na umetniške kroge v Franciji, v Belgiji in na Holandskem. Vsi so bili konvertiti v katolicizem in so svoje spreobrnjenje jemali zelo resno tako v osebnem prizadevanju za polno krščansko življenje kot tudi v prizadevni skrbi, da bi pritegnili tudi druge v Cerkev.

Sedaj ko je umrl v benediktinski opatiji v Oosterhontu na Holandskem Pieter Van der Meer pri

85 letih starosti, so se premnogi zavedli, kaj jim je pomenil. Ob njem so se vsi, ki so ga poznali, dobro počutili. Bil je dober in ljubezniv in naravnost nalezljivo vesel. Optimizem ga ni zapustil kljub hudim življenjskim preskušnjam. Prvorojenec Pieterke je umrl kot benediktinec v sluhu svetosti komaj 30 leten. Hčerka Ana Marija, 9 let mlajša, je tudi bila te daj že pri benediktinkah. Tretji otrok mu je umrl, ko je bil star šele 2 leti.

Po smrti Pieterka sta zakonca Van der Meer mislila, da Bog pričakuje od njiju velikodušno odnove, da zapustita drug drugega in vstopita oba v samostan kljub silni ljubezni, ki sta jo čutila drug do drugega. Plemenitost teh dveh duš je zmeraj znova spravljala v osuplost celo njune najbližje prijatelje. Pieter je vstopil v samostan v Oosterhont kot redovniški brat Mathias, da bi nadomestil svojega umrlega sina Pieterka, žena Christina pa je kot sestra Roseline vstopila v opatijo Solesmes v Franciji. Vendar bolečina ločitve ni pojenjala in njuna opata sta jima svetovala, naj zapustita samostan in spet živita skupaj. V samostanu sta preživela noldrugo leto in sicer v letih 1933 do 1935.

Christine je živela do decembra 1953. Trinajst dni po smrti svoje ljubljene žene vstopi Pieter v benediktinsko opatijo v Oosterhont. Ima 72 let. Kmalu ga posvetijo

v duhovnika in izvolijo za namestnika priorja. Še kot redovnik ima predavanja po vsej Holandski, njegove knjige pa prevajajo v razne jezike.

Pieter Van der Meer izhaja iz aristokratske protestantske družine. V mladosti je bil agnostik, vendar ga je mučila ideja o neskončnem in čutil je silno potrebo po lepoti, ki jo je iskal tudi v umetnosti. Bil je glasbeno nadarjen in pisal je pesmi. Iz sočutja do ubogih ga je nekaj časa privlačeval socializem, vendar ga je kmalu razočaral.

V Bruslju se je srečal z mladim dekletom, Christine Van der Brugghe, rojeno v katolicizmu, katere oče je bil Belgijec, mati pa Francozinja. Pieter jo prvič vidi v neki manifestaciji z rdečo zastavo v roki. Christine tedaj že ni bila več verna, ampak revolucionarka. Pieter in Christine odkrijeta presenetljivo podobnost med seboj. Oba čutita lakoto in žejo po pravičnosti in svobodi. Tudi Christine je umetnica, posveča se slikarstvu. Poročita se in odideta v Pariz. Veliko potujeta, hodita na koncerte.

V Rimu prisostvujeta iz estetskih razlogov verskim obredom, ki ju globoko prevzamajo. Vendar ju še zaenkrat krščanstvo ne zanima nič bolj kot katera koli druga religija. L. 1909 obišče Pieter v Parizu Leona Bloya, ki ga začudeno vpraša: „Kako, niste vi katoličan, ste v zmoti?“ Vendar se vrne odločen k Bloyu šele čez

leto dni in ta ga predstavi nekemu duhovniku, ki mu da v roke katekizem tridentinskega koncila.

25. februarja prejmeta sv. krst v Saint-Médard on in sin Pieterke, Bloy pa je za botra obema. Tudi Christine postane zopet verna. Vsa družina doživlja intenzivno božjo ljubezen. Njihov dom je odprt za vse. Nimajo predsodkov proti nikomer in z veliko naklonjenostjo sprejemajo v svoj krog vsakogar. Njihov vpliv je zmeraj blagodejen. Pieter objavi Dnevnik spreobrnjenca (Domotožje po Bogu) iz let 1907—1911. Nadaljevanje dnevnika je knjiga Bog in ljudje, v kateri opisuje tudi svoja številna srečanja in poznanja s književniki, umetniki in duhovniki. V Belem paradižu opiše kartuzijanski samostan iz Valsainte, l. 1961 pa v Srečanjih opisuje svoja doživetja z Leonom Bloyem, z Raisse Maritain in s Christine ter Pieterkom. Vse knjige so bile prevedene v tuje jezike in so napravile veliko dobrega.

Pieter je več let poleg svojega niseliskega in časnikarskega dela vodil tudi knjižno založbo Desclée de Brouwer v Parizu, kjer je objavljal tudi dela svojega življenjskega prijatelja Maritaina.

Družina Van der Meer je po čudovitih avanturah dosegla večno spokojnost in lepoto, ostala pa bo v našem spominu kot ponos Cerkve in svetla zgled tudi za današnje in jutrišnje kulturnike.

J. S.

Pastirsko pismo švicarskih škofov

LJUBEZEN IN REVŠČINA – VPRAŠANJE NAŠE DOBE

Jezus je pred svojo smrtjo govoril svojim apostolom: „Naj svet spozna, da ljubim Očeta in da tako delam, kakor mi je naročil Oče“ (Jn 14, 31). Iz ljubezni do Očeta je Jezus, božji Sin, sprejel naše trpljenje in žrtvoval za naše zveličanje svoje življenje.

Da bi se bojeval proti človeški bedi in težavam zemeljskega življenja, je sam postal ubog. To je storil zato, da bi s svojo revščino mogel bogatiti uboge. Revščina je spremljala Jezusa vse njegovo življenje na zemlji.

Kristus nas s svojim uboštvom spodbuja, naj ga posnemamo. Ljubezen mora spremljati naše življenje in delovanje. Svoje razmišljanje strnimo v tri vodilne misli: 1. Ljubezen do Boga izražamo z ljubeznijo do bližnjega; 2. ljubezen do bližnjega razodevamo z lajšanjem človeške bede, zlasti revščine; 3. lajšanje človeške revščine je združeno s sklepom, da osebno sprejmemo nekatere njene posledice.

1. Ljubezen do Boga izražamo z ljubeznijo do bližnjega

Ljubezen do Boga izražamo z ljubeznijo do bližnjega. To načelo utemeljuje Jezus z besedami: „Kar ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili“ (Mt 25, 40). Spolnjevanje zapovedi ljubezni do bližnjega na prav nič ne ovira spolnjevanja ljubezni do Boga. Kri-

stus je govoril: „Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in vsem mišljenjem“ (Mt 22, 37). Obe ti dve zapovedi sta združeni v eno samo največjo in prvo zapoved. Ker je Kristus postavil takoj za zapovedjo ljubezni do Boga ljubezen do bližnjega in dodal, da je druga zapoved prvi enaka, spoznamo, da sta obe ti zapovedi neločljivo združeni in da skazujemo tudi Bogu ljubezen, če jo skazujemo bližnjemu.

To resnico učé tudi drugi spisi svetega pisma nove zaveze. Sveti Janez pravi: „Kdor ima premoženje svetá in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srcé pred njim zapre, kako more biti božja ljubezen v njem?“ (1 Jn 3, 17). Nihče ne more prav ljubiti Boga, če ne ljubi tudi svojega bližnjega. Tudi sveti Jakob v svojem pismu isto uči: „Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očetom je to: obiskovati sirote in vdove v njihovi stiski“ (Jak 1, 27). Božja beseda nas torej jasno in prepričevalno uči, da je ljubezen do bližnjega tudi dokaz prave ljubezni do Boga. Kdor živi po teh besedah, posnema Kristusa.

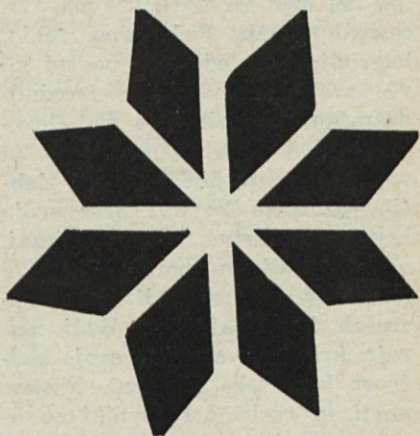
2. Ljubezen do vseh, ki so v bedi in revščini

Vsem, ki žive v bedi in revščini, skazujemo ljubezen, če jim pomagamo in z dobrimi deli lajšamo njihovo stisko. Med vzroki

človeškega trpljenja Gospod našteva: lakoto, žejo, pomanjkanje stanovanja in obleke, bolezen in jetništvo. Sveti Janez omenja tiste, ki jim manjka vsega za življenje. Apostol Jakob opozarja na vdove in sirote, ki so v njegovi dobi najbolj potrebovale varstva in pomoči. Vse to dokazuje, da mi prav ljubimo bližnjega, kadar mu lajšamo bedo in trpljenje.

Cerkev ima v različnih krajih tudi različne naloge. Morda zaradi gospodarskega napredka in blagostanja v posameznih krajih, deželah in državah ni telesnega pomanjkanja, zunanje revščine, pa je toliko več duhovne, notranje, npravne bede.

Mnogo je danes ljudi, ki so naveličani življenja; življenje nima zanje nobenega pomena, nobene vrednosti. Četudi jim ničesar ne manjka za telo in imajo na razpolago vse polno razvedril in zabav, čutijo, da je prazno njihovo

življenje. Zato so potrti, razočarani, zagrenjeni, malodušni in utrujeni. To trpljenje je večkrat skrito. Zato ga je težko odkriti.

Ti ljudje, ki so po svoji krivdi ali po krivdi drugih zašli v duhovno bedo, večkrat preklinjajo svoje rojstvo, se glasno pritožujejo in protestirajo nad nesrečo, v kateri živijo. Med temi so večkrat bolniki z dolgotrajno, neozdravljivo boleznijo, bolničarji in strežniki po švicarskih bolnišnicah in ubožnicah. „Čemu množiti število zdravnikov, bolnišnic in ubožnic, če je zaradi pomanjkanja bolničarjev treba sprazniti toliko prostora?“ se vprašujejo z veliko skrbjo švicarski škofje. Žrtve tega žalostnega stanja so reveži, bolniki in stari ljudje. Ne imejmo teh ljudi za nezadovoljneže! S svojim klicem na pomoč so nas opozorili na bedo, v kateri živijo in na dolžnost, da jim pomagamo.

Toda svet se ne konča na švicarskih mejah. Tisk, kino, radio, televizija nam odpirajo pogled na ves svet in poročajo o izrednih nesrečah, ki prihajajo na človeški rod. Večina naših bratov in sester po svetu živi v mnogo slabših razmerah kot mi. Brez svoje krivde, so žrtve lakote, bolezni, nepismenosti in morajo živeti v telesni in duhovni bedi. V teh nesrečah, ki prihajajo na ljudi, morajo kristjani spolniti svojo dolžnost krščanske ljubezni. Misijonarji in različni redovniki so že

pred več leti blažili in preganjali to bedo. Cerkev pa je po svojem zadnjem koncilu resno opozorila vse kristjane na odgovornost zaradi nesreč, ki prihajajo na človeški rod in zaradi lakote, ki jo prenaša toliko ljudi na zemlji.

Življenjske dobrine so se nako-pičile predvsem v istem delu sveta, kjer je večina kristjanov. Zato pravi Konstitucija o Cerkvi v sedanjem svetu, šte. 88: „Naj se človeštvo ne pohujšuje, če nekatere dežele, zlasti tiste, ki imajo znatno večino krščanskega prebivalstva, uživa izobilje, med tem ko so druge oropane vsega, kar potrebujejo za življenje in trpé lakoto, bolezen in bedo vseh vrst.“

Ista konstitucija poudarja, da je dolžnost božjega ljudstva, predvsem škofov, da z besedo in zgledom po svojih močeh pomagajo lajšati bedo današnjega časa. To naj store tako, kakor je bila že prej v Cerkvi navada, ne samo z imetjem, ki jim preostaja, ampak tudi z imetjem, ki ga potrebujejo. Ti rodovi morajo premagati bedo in polagoma priti do kulture, tehnike in do tiste stopnje življenja, na kateri smo mi.

Papež Pavel VI. nas na to opozarja v svoji okrožnici „O delu za razvoj narodov“: „Treba je hiteti: preveč ljudi trpi in več se razdalja, ki loči razvoj enih in zastoj ali celo nazadovanje drugih. Treba je tudi, da se delo, ki ga je treba opraviti, razvija skladno, ker je sicer nevarnost, da se

razdero nepogrešljiva ravnotežja. Nepremišljena agrarna reforma lahko zgreši svoj namen. Nenadna industrializacija lahko razdre še potrebne ustanove in povzroči družbene nadloge, ki bi pomenile nazadovanje človeštva.“ (Okrožnico o delu za razvoj narodov, števil. 29.)

Zato se morajo denarni dohodki prilagoditi zmogljivosti vsake dežele. Gospodarski razvoj mora spremljati duhovni napredek. Vendar skrb za postopni razvoj ne sme povzročiti, da bi pozabili na obsežno delo, ki ga imamo v rokah in nas tudi ne sme oprostiti sodelovanja pri njem. Naloga je neizmerna. Zahteva od nas velikih žrtev.

3. *Kristjani bodo z žrtvijo premagali revščino*

Kristus je zato postal ubog, da je s svojim uboštvom premagal revščino. Kristjani, ki so posneli Kristusa, so se vedno zavedali dolžnosti, da morajo biti ubogi. Te dolžnosti se morajo zavedati vesoljna Cerkev in vse krajevne cerkve. V revščini so kristjani gledali veliko življenjsko moč. Revščina spada k naravi Cerkve, bogastvo pa je le njeno tuje telo.

To prepričanje je bilo vzrok, da so se na zadnjem koncilu začeli dvigati glasovi in ponavljati prošnje, naj bo Cerkev revna. Te prošnje je posebno podpiral pogled na revščino tistih dežel, ki

so še na poti razvoja. Najvišje cerkvene oblasti, ki so odobrile koncilske listine, so poslušale te glasove in sprejele te prošnje.

Cerkev sama nam daje tudi navodila, kako naj lajšamo revščino. Dajati je treba ubogim ne samo od tega, kar imajo cerkve preveč, ampak tudi od rednega, potrebnega imetja. Teh navodil se mora držati vsaka krajevna cerkev. Obdržati sme le toliko, kolikor potrebuje za gradnjo in popravila cerkve, za zidavo stanovanj in drugih župnijskih poslopij. Delu za pomoč revnim deželam je treba prilagoditi cerkvene zakone.

S podporami revnim deželam bodo župnije postale vedno bolj uboge. Poleg sodelovanja pri župnijskih ustanovah za pomoč revnim mora vsak kristjan tudi osebno podpirati. Papež Pavel VI. pravi v okrožnici o delu za razvoj narodov: „Naj si vsak izpraša svojo vest, ki se dandanes oglasa z novim glasom. Ali je pripravljen s svojim denarjem podpirati dela in poslanstva, organizirana v prid siromašnejšim? Plačevati več davkov, da javne oblasti lahko povečajo svoje prizadevanje za razvoj? Kupovati dražje uvožene proizvode, da bo proizvajalec pravičnejše plačan?“ (števil. 47)

Priredil Gregor Mali

KRISTUS - v NAŠE v ŽIVLJENJE

Tolikokrat hočejo nasprotniki krščanstva Kristusa in njegov nauk prikazati kot nasprotnika, sovražnika, uničevalca življenja. Ravno v imenu življenja nekateri kličejo na boj proti Cerkvi in krščanstvu. Ravno ker hočejo živeti, beže pred Kristusom, kakor da bi Kristus zanje pomenil umiranje in smrt. A Gospod pravi sam o sebi, da je prišel na svet, da bi ljudje imeli življenje in da bi ga imeli v izobilju (Jan 10, 10). Vedno znova govori o življenju, oznanja življenje, pravi o sebi, da daje življenje, da je kruh za življenje sveta (prim Jan 6,48-58), skratka, da je on sam življenje. Kako velik mora biti torej nesporazum, da tisti, ki iščejo življenje, ki hočejo čim bogatejše in polnejše in daljše življenje, odklanjajo Kristusa, ki pravi o sebi: Jaz sem življenje.

Nesporazum prihaja od tod, ker ljudje v svetu, če govorijo o življenju, nekaj drugega mislijo kot pa Kristus. Zanje je življenje največkrat čutno uživanje in iz-

življanje, čimbolj brez vsakih naravnih zakonov in prepovedi, čimbolj brezobzirno in pestro, kakor pravi sv. Pavel: sovražniki križa so, njihov Bog je trebuh in njihov konec poguba (Fil 3, 18-19).

Ko Kristus pravi o sebi: Jaz sem življenje, misli na božje življenje, ki nam ga je on prinesel, ki se tu na zemlji začenja v veri in milosti in ki bo v večnosti doseglo svojo polnost v neskončni sreči in veselju. Kristus nam oznanja veliko resnico, da naša zadnja usoda ni trpljenje in smrt, ampak sreča in življenje. Če nam lastna izkušnja kaže, da je zemeljsko življenje le pot v smrt, da je smrt najbolj gotova in neizogibna, s čimer mora človek računati, in da je z vsakim dnevom bliže smrti, nam pravi naš Odrešenik, da je to samo zunanji videz in da je telesna smrt le vstop v večno življenje. „Tvojim vernim življenje ne bo odvzeto, ampak le spremenjeno“, molimo v predglasju črne maše. To je ena velikih in tolažilnih resnic, ki jih oznanja krščanstvo in ki jih ne more oznanjati nobena druga verska skupina. Kristus je s svojo smrtjo na križu premagal smrt in sam vstopil v večno življenje in tudi nam prinesel to življenje, kakor molimo v spevu velikonočnega praznika: „Smrt in življenje sta se borila v čudovitem dvoboju, Gospod življenja je umrl, kraljuje živ.“ Velika noč ni praznik trpljenja in smrti, čeprav se s spoštovanjem in hvaležnostjo spomi-

njamo tudi tega, ampak praznik vstajenja in življenja. Ker je Kristus vstal in živi, bomo vstali in živeli tudi mi, kakor piše sv. Pavel: „Kakor namreč v Adamu vsi umirajo, tako bodo v Kristusu vsi oživel“ (1 Kor 15, 22).

A za to velja nekaj pogojev. Prvi je, da smo pripravljeni s Kristusom umreti grehu in iti z njim v novo življenje. Sv. krst je taka smrt in vstajenje s Kristusom, kakor piše sv. Pavel (prim Rim 6, 7-8). Zato pa moramo živeti iz krsta, to je vedno znova odmirati grehu v iskrenem kesanju, v dobri spovedi in v trdnem sklepu za novo življenje. Čim tešneje je kdo povezan s Kristusom, tem bolj je Gospod zanj življenje.

Drugi pogoj je, da jemo kruh življenja. Kristus zelo jasno in ostro poudarja, da kdor ne uživa njega in ne je kruha življenja, ne more živeti z njim (prim Jan 6, 53-58). Zato sveta Cerkev ravno v velikonočnem času zahteva prejem sv. obhajila. Seveda se ne bo nihče, komur je večno življenje res kaj mar, omejil samo na velikonočno obhajilo, ampak bo čim večkrat prejemal kruh življenja.

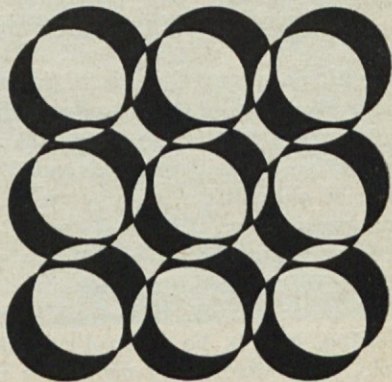
Tretji pogoj pa je, da gojimo božje življenje in skrbimo zanj. Vsako življenje je treba gojiti, zanj skrbeti, ga varovati. Kaj človek vse stori za svoje telesno življenje, da ga obvaruje, ga vedno bolj razvija in utrdi! Kako

malo pa kristjani večkrat store za božje življenje v sebi, kako zelo ga zanemarjajo, lahkomišljeno pozabljajo, stavljajo v nevarnost ali celo sami uničijo! Kristus se nikomur ne vsiljuje kot življenje. Vsakomur hoče biti življenje, a kdor ga odklanja, si sam piše sodbo in izreka nad seboj smrtno obsodbo.

Zadnji in splošni pogoj pa je vera. Kdor veruje, gre v življenje (Jan 5, 24). V velikoduhovniški molitvi pravi Gospod; „To pa je večno življenje, da poznajo Tebe, edinega pravega Boga in katerega si poslal, Jezusa Kristusa (Jan 17, 3).

Jaz sem pot, resnica in življenje, ponavlja Gospod še danes. On je edina pot skozi naš čas in naš svet, edina resnica v duhovni zmedenosti in zlaganosti naših dni, edino življenje v času, ko nas od vseh strani ogroža smrt.

Dr. Alojzij Šuštar, Švica

Naša mladina raste

Pismo 16-letne dijakinje iz domovine:

Ljuba teta!

Težko sem se odločila za to pismo, odlašala sem, čeprav sem vedela, čimprej, tem bolje. Nisem se naveličala pisati. Le en sam poglavitni vzrok je bil, da ti že od februarja nisem pisala. Šola!

Ne vem, kako naj ti to razložim, da boš bolje razumela. Gotovo veš, da sem to leto padla. Doma so mislili, da mi je vseeno, ker nisem govorila in to je bil edini izraz čustev, ki so jih vsi po vrsti razumeli napak. Še zdaj ne ve nihče, niti mami, da mi še malo ni bilo vseeno.

Nisem razočarala samo njiju, očeta, mame in še koga, v prvi vrsti je bil to moj strahovit poraz v življenju. In vzrok neuspeha tiči v tem, da gimnazije nisem marala, ker nisem videla s to šolo pred sabo cilja. Že od 1. razreda poslušam, kako bom šla na gimnazijo in potem študirat jezike. Do 6. razreda sem tudi sama bila za to. Potem pa, ko se začnejo poklicni testi, slišim o šoli za umetno obrt. Te šole sem se oklenila kot utopljenec bilke. Postavila sem si jo za cilj. A sama proti vsem. Vsi so že vedeli, da grem na gamo (tako okrajšano rečemo gimnazija). Še sem upala. Morda pa le pojdem na svojo šolo. A ne. V 8. razredu sem nekajkrat omenila to šolo, pa je oče slišal samo toliko, da je vpil: ti v Ljubljano ne boš hodila, zaideš lahko v slabo družbo, kdo te bo kontroliral, predaleč je, tukaj imaš 5 minut daleč šolo, tisoč vzrokov je navedel v prid gami in toliko v slabo oblikovni.

Kaj sem hotela. Že zaradi hvaležnosti pojdi, sem si prigovarjala. Z vsem srcem sem si želela, da sprejemnih izpitov ne bi napravila, pa sem jih.

Tako je bilo to zapečateno. Tisti večer sem bila navkljub vsemu vesela, v meni pa so se podrli vsi lepi načrti. V dveh mesecih sem se pomirila. Šola se je začela in začeti je bilo treba. V začetku ni šlo slabo. Vendar pravijo, da se laž zazna s srcem. Nekega večera, še zdaj ne vem kako, se je vse skupaj podrl. Tisto noč sem razločno videla prepad med mano in šolo. Ne veš, koliko napora sem vložila v to, da bi ostala na istem. Ni in ni šlo. V šoli so mislili, da sem lena ali pa nesposobna, ker so pač mislili, da sem sama izbrala to šolo, doma so pa bili prepričani, da se mi ne ljubi učiti.

Hotela sem ti pisati, pa sem rekla, počakaj in piši, ko bo vsega konec. Mami je preveč pod očetovim vplivom, drugim pa nisem hotela o tem govoriti, ker če le morem, sama rešujem probleme. Vsi so videli v meni lenobo, ker so videli slabe rede, nihče pa me ni vprašal — ZAKAJ?

In zdaj sem spet na početku. Napravila bom, kar bom mogla, če pa res ne bo šlo... Ne, saj mora! In ne bom študirala jezikov, vse prej kot to. Je že res, da je to lep študij, samo ne veseli me. Doseči hočem cilj, ki sem si ga postavila. Kot izgnanec se vračam k umet-

Razstava počitniških dni v San Justu pri Buenos Airesu

nosti. Hotela sem pravo, botaniko, medicino, pa se vedno vrnem k umetnosti. Rada rišem in aranžiram. Nekaj se bo že našlo.

Jutri se prične šola. Malo strahu imam. Težko je začeti še enkrat od začetka. In namesto, da bi mi dali vsaj malo poguma, da bi rekli „saj bo šlo“ in s tem pokazali, da mi zaupajo vsaj na videz, slišim vsak dan od očeta: spet bo isto kot lani, spet boš jezila, spet to kot lani, spet ono kot lani... On ima čisto napačno taktiko. Namesto da bi človeka spodbujal in mu dajal s svojimi izkušnjami zaupanje vase, ga enostavno straši in mu da vedeti, da je nesposoben. Z mami se stokrat bolje razumeva. Ona me razume, če ji rečem, da se laže učim, če me ne vprašuje kdo, kaj sem se učila, kje, kako, kaj je bilo včeraj, kaj danes. Oče pa vedno vse pokvari. Ne razume, da bi bila rada *vsaj malo samostojna*. Saj je prav, da se zanima, ampak, da me bo pa prisilil, da se moram učiti tako in tako, to je pa preveč.

In konec vsega tega je, da se sploh ne pogovarjava več normalno, ampak da jaz vzkopim in začnem poviševati glas, da se več ne obvladam. Četudi mi da včasih pameten nasvet, se mi zdi odveč, ker je njegov. Vem, da ni gršega kot ne spoštovati starše, ampak v teh letih, odkar začenjam ocenjevati našo družino, ugotavljam, da je vedno več preprirov samo zaradi odmaknjenosti. Včasih se po ves dan ne vidimo. In namesto, da bi oče izkoristil prosti čas za nas, odide in igra šah, karte, gre k prijateljem, potem pa hoče, da bi bilo doma vse tip-top. Pravi, jesti imaš, spati in obleči tudi, zakaj se ne učiš? On misli, da je to dovolj. Kaj pa razumevanje? Če mu mami kaj reče, pravi, da naju ni vzgojila prav. Mar je samo na njej, da naju vzgaja?

Čudim se mami, odkod toliko potrpežljivosti. In zaradi nje sem jokala, ker so potem tudi nanjo leteli očitki, da je kriva, da sem padla v šoli. Že od malega sem imela mami raje. Oče mi je vse kupil, mami pa me je imela rada drugače.

In zdaj še posebej to izstopa, ker se mi zdi, da je on porušil moje sanje, ki bi lahko postale resnične. Saj vem, da je bolan in se mi smili, rada bi mu ustregla, a če si izbiram življenjsko pot, potem mi je nima pravice preprečiti. Vem, da sem do njega krivična. A le toliko, kolikor mi je oče, kolikor pa je človek, ki hoče, da se dela po njegovem načrtu, ne čutim niti malo krivde. Upam, da ne bom čakala na odgovor toliko časa kot ti na mojega. Presneto mi je potrebno malo opore nekoga. Mami sicer ve, da sem ti pisala, ne ve pa kaj, in si niti v sanjah ne predstavlja, da sem ti pisala tako pismo.

Pozdravčke,

Dana

Dnevnik mladeniča iz Prena

Takrat je Nande razbijal motorje in tudi dekliška srca

10. marca. Trimesečne izpite sem dobro opravil. Španščina odlično. Jutri imamo mladinski ples. Zelo se ga veselim, posebno še dekliške družbe.

19. marca. Na plesu je bilo prijetno. Zabaval sem se. Sedaj se mi zdi, da sem srečen in prazen obenem. Hočem biti močan, čist. Skrbi me moj poklic. Vsi mi svetujejo, naj zaenkrat dobro študiram in se odločim kasneje, ko bom bolj miren.

Danes je prispel moj šestnajstletni bratranec Krištof. Njegov starejši brat Jernej nas je obiskal lani, sedaj je ostal v Pollensi. Ko smo prišli na letališče, je letalo že pristajalo in v nekaj minutah se nam je debelušček Krištof prismejal naproti.

Po večerji sva se v spalnici še precej časa razgovarjala. Povedal sem mu tudi o svojem duhovniškem poklicu, Krištof se je zelo čudil.

22. marca. Naša znanka Lavra je imela rojstni dan. Ob tej priliki je povabila več deklet in fantov na družinsko zabavo, tudi Krištof in jaz sva šla. Bilo je zelo prijetno. Spoznal sem Elizabeto, zelo prijetno dekle, ki mi je ugajala. Ves večer sem plesal skoro samo z njo. Potem sem se spomnil Kristine in bilo mi je zelo hudo, kakor da bi jo zatajil. Zvečer sem ji pisal pismo, vest me je pekla. Od nje sem nekaj dni prej dobil razglednico iz Barcelone.

27. marca. Popoldne sem si naskrivaj izposodil stričevo motorno kolo in povabil bratranca Krištofa, naj se pelje z mano na izlet. Debelušček Krištof je bolj velik otrok, kakor doraščajoč fant.

„Grem, samo pazi,“ se mi je dobrovoljno nasmehnil.

Krištof je bil malo neroden „paket“ in jaz pijan hitrosti. Na ostrem ovinku sem prepozno začel ustavljati. Ko sem hotel zaviti, mi je podršlo, v trenutku sva se znašla, hvala Bogu, na travniku ob poti. Odnese sva le nekaj prask, motorno kolo se mi je pa pokvarilo. Krištof se je prav po otročje cmeril, jaz sem ustavljal ob cesti avtomobile, da bi naju zapeljali domov. Skrbelo me je, kaj bo rekel stric, ko mu bom povedal, da sem mu pokvaril motor.

28. marca. Doma nevihta. Treskalo je in grmel. Padalo ni. Stric je bil zelo hud, ko je izvedel o motornem kolesu. Šele ko sem rekel, da bom popravilo plačal s svojimi prihranki, se je pomiril in se mi na-

smehnil. „Je že dobro, kar pusti, saj ni tako hudo.“ Potem me je potrepal po rami in sam pri sebi govoril. „Oj mladost, mladost.“

Opazil sem, da je Krištof popolnoma brez volje, neodločen, življenje ga kar premetava.

Preprosto in ljubeznivo sem ga pokaral: „Krištof, zakaj si tako brez volje?“

„Ne vem, ne morem drugače. Gledam te in te zavidam. Rad bi bil, kakor ti, kaj naj storim?“

„Veš kaj, zakaj ne greš pogosteje k sv. obhajilu?“

„Moral bi se večkrat spovedati,“ mi je odgovoril.

„Tudi jaz grem večkrat k spovedi. Važno je, da se boriš, da Bogu dokažeš, da resno hočeš ostati čist, čeprav omahneš. Prosi Boga pomoči in bojuj se, kdor bitko zapusti, je že premagan.“

„Sram me je,“ se mi je izgovarjal.

„Ne bodi smešen in strahopeten. Ti misliš, da duhovniki ne poznajo mladine? Hočejo nam vendar pomagati.“

Minul je mesec, odkar Nande ni pisal v dnevnik. Medtem se je Krištof vrnil v Pollenzo. Nande je obiskal svojega prijatelja, duhovnika Jakoba. Govoril je z njim o svojem poklicu, o Kristini, Elizabeti.

Prisluhnimo nasvetom, ki jih je duhovnik Jakob dal Nandetu.

„Večkrat sem ti rekel, Nande, da pazi na deklice, da se ne zabavaj z deklinskimi srci. Medtem, ko si ti pisal v dnevnik o prijetni deklici Elizabeti, je ona tebe ljubila. Se spominjaš plesa ob rojstnem dnevu Lavre. Teden kasneje si ti mrzlo napisal v dnevnik. „Elizabeto bom pozabil.“ Ona je trpela. Sama mi je potožila in mi pokazala dnevnik, kjer je pisala med drugim.

„Kako prijeten večer sem preživela; spoznala sem Nandeta, mišlim, da sem zaljubljena. Vesel fant je, ves večer je plesal le z mano. Potem sva pila coca-colo. Na najino zdravje, je rekel in se smejal.“ Potem sledi.

„Veliko sem jokala, solze so edina tolažba nerazumevanja v ljubezni. Nande, kakor da me ne pozna, le mimogrede me pozdravi. Vendar je tisto popoldne dovolj jasno pokazal, da mu ugajam. Ne morem ga pozabiti.“

„Razumeš sedaj, Nande, da se ne smeš igrati z deklinskimi srci. Medtem, ko si ti pisal: „o Elizabeti niti sledu,“ je ona še vedno upala in trpela.“

„Danes bi tudi ona lahko napisala „o Nandetu niti sledu,“ vendar te je le za ceno trpljenja izbrisala iz srca, ki čaka velike ljubezni.“

M. M.

Moja zgodba

Zvečer je Jože res prišel točno ob uri.

Mami sem že prej vse iskreno povedala. Razumela me je in zaupala. Po večerji mi je rekla:

„Pegica, sprejemnica je tebi na razpolago. Tja povabi obisk. Mi bomo ostali v kuhinji. Nihče vaju ne bo motil. Bodi mirna, otrok, saj veš, da ti zaupam, ne begaj se brez potrebe. Bodi korajžna!“

Marko, starejši brat, se je presenečen malo začudil, ker še ni bil na tekočem. Olga, naša mišična zamaknjenska, pa se še ni zavedala, kaj se godi debeli Silvi. „Mala dva pa sta me bolj detektivsko gledala in Janez, mlajši brat, je začel sam sebi brundati:

„Joj, joj, joj, ljubezen je pa res Noemina hči, ki nikdar nikjer ne najde pokoja...“

„Zdaj pa že dosti!“ je zavpil Marko in udaril s pestjo na mizo, „ali misliš, da si v nočnem baru?“

Ko je zabrnel cestni zvonec, je Minka brezobzirno drvela odpirat, ko bi lahko vedela, da je

zame. Pustila sem jo. Toliko bolj. Če bo sedaj spoznala Jožeta na lastne oči, bom vsaj potem imela mir pred njo. In ne bo ji treba razpresti vse mreže „tajne policije“.

Kako je včasih težko skupno življenje v družini! Da ne bi začela deliti klofute na vse strani, sem tako stiskala pesti, da sem že čutila krče v členkih na prstih in so se mi že nohti poznali na dlaneh.

Minka je kmalu prisopihala in slovesno razglasila:

„Pegica, obiske imaš!“

Potem mi je tiho zašepetala na uho:

„Čestitam, stara! Kakšen kavalir! Kakšna postava! Pravi pravljичni junak: kakor pričarani princ! Čestitam!“

Jože je takoj začel:

„Da bo bolj enostavno, ali vam smem reči samo Silva? Smem kadičiti? Če ne, sem prepričan, da se bom še bolj zmedel.“

Približala sem mu pepelnik in mu rekla:

„Recite mi mirno Silva in jaz vam bom rekla Jože. Tako, govori naravno. Izvolite nadaljevati.“

Jože je začel brez nepotrebnih slovesnih uvodov in praznih besed.

„Kot sem vam zadnjič rekel, sem bil jaz v inozemstvu prav v času, ko ste vi spoznali Marijana. Bil sem podravnatelj velikega trgovskega podjetja. Z Marijanom sva si redno in zelo pogosto dopisovala, oba živiva namreč zelo osamljena, nima-

va nobenih zvez več z drugimi domačimi...“

Prekinila sem ga:

„Čudno! Ali verjamete, da mi Marijan niti o vas ni nikdar govoril?!“

Med grenkim nasmehom je dejal:

„Iskreno povedano, Silva, moj brat na žalost ne zna govoriti o drugem kot le sam o sebi.“

Nekoliko zmedena sem mu rekla:

„Jaz pa sem prav to hotela, da mi je čim več govoril sam o sebi.“

„Torej, Marijan mi je v pismih zelo pogosto pisal o vas. Cenil je vašo odlično družinsko vzgojo, vašo zunanost, zdravje. In tudi.. Kako bi povedal, da vas ne bi ranił?... recimo, vašo lahkoto ali elastičnost za prilagajanje njegovega literarnemu okusu, vašo voljno uklonljivost, da ste brez premisleka sprejemala vsako njegovo trditve. Imel je v rokah svežega duha, da ga je mogel oblikovati po svojem okusu, razpolagal je z vašo voljo, ki je slepo spolnjevala vsako njegovo željo brez obotavljanja... Oprostite, Silva, če vam je neprijetno poslušati te stvari, ampak jih zato pripovedujem, ker je bilo prav to tisto, kar je Marijan v vas iskal in najbolj ljubil.“

Začutila sem močno rdečico, do ušes... mislim, da sem postala rdeča kot zrel paradižnik. Same sebe me je bilo sram. S težavo sem izjecljala:

„Na kratko povedano hočete reči: vse skupaj, kar je Marijan v meni ljubil, je bila moja brezosebnost,

praznosta, neodločnost, otročja brezskrbnost!“

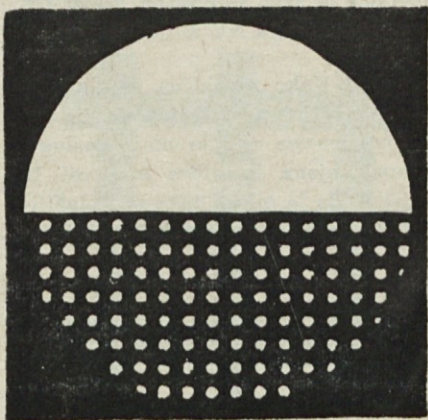
„Ne bodite tako skromna, Silva! Vaša osebnost se je čudovito razvila, ko ste jasno spoznala, kaj je moj brat od vas zahteval in ko ste zvedeli, da je že poročen. Zanjega usodnega koraka niste hoteli napraviti, to ste mu zadosti jasno zabrusili v obraz. In potem je bilo vsega konec... Takole mi je pisal o tistem dogodku: ‘Silva mi je zakričala NE, in samo zato, ker se je v tistem trenutku spomnila svoje svetniške mame, kako vsako popoldne tiho sedi v naslonjaču ob ognjišču in moli rožni venec... in od tlej ni hotela nikoli več govoriti z menoj.’ Prav tedaj sem bil tudi jaz čudno zapleten. Preveč vas spoštujem, Silva, da bi vam tisto avanturo bolj natančno opisoval. A moram povedati, da ni prav nič manjkalo, da bi se poročil z neko poročeno žensko, ki je bila pripravljena zapustiti moža in otroke. Vaše besede v Marijanovem pismu so bile zame prav tedaj odločilne: ‘Njena svetniška mama moli rožni venec’. Ob tem sem se šele spomnil naše dobre, sladke mame, ki je umrla, ko sem bil še otrok. Bila je drobne postave in rahlega zdravja, zmeraj ogrnjena v velik bel plet. Tudi moja mama je rada sedela ob kaminu v sprejemnici, Silva, in včasih po ves dan molila rožni venec, z usti je tiho mrmrala, jagode pa so ji druga za drugo polzele med prsti. Zaradi bolezni, revica, ni mogla drugega delati kot sedé kaj malega šivati, plesti, in predvsem moliti, moliti

skoraj brez prestanka. Zdaj šele spoznavam, da je bilo prav tisto na videz neznatno mamino opravilo odločilno za vso družino. Rožni venec! Spremljal je vse dogodke domačega življenja, važne in manj pomembne, vesele in žalostne: rojstvo pri kakem sorodniku, nesrečo, bolezen, težave v službi, srečno poroko... Vse je bilo že samo po sebi vključeno v mamin rožni venec. Ko sem bil že starejši, daleč od domačih in na lepem položaju v podjetju, me je vsak večer zajela otožna sladkost in nek poseben mir ob spominu na mamino ob ognjišču z rožnim vencem v rokah. Ta spomin me je potrjeval v prepričanju: tudi sedaj moli mama zame v večnosti. Tudi tisto popoldne, ko sem bral Marijanovo sporočilo, da se je med vama razdrlo, sem čutil, kot da bi mama še vedno sedela sključena ob peči in zbrano prebirala jagode rožnega venca, zdravomarijo za zdravomarijo. Tisto pismo me je vrglo s tečajev in me streznilo. Vso noč nisem mogel zaspiti. Boril sem se sam s seboj... iskreno boril... premišljeval in nazadnje začel moliti..., po več letih sem spet molil. Naslednje jutro sem šel k tisti ženi in ji sporočil, da se ne mislim nikdar z njo poročiti. Govoril sem ji o mami, koliko je morala kot žena in mati pretrpeti, in kako je vse tiho in skrito prenašala. Povedal sem ji, naj tudi ona že zaradi otrok vse potrpi in vdano prenaša. Povedal sem ji, da sem se premislil, in da, če bi se kdaj poročil, se bom s tistim dekletom, ki bo znala tako kot naša

mama biti zmeraj zvesta in ki bo kot ona znala moliti... Precej časa je žena jokala, potem pa rekla: 'Jože, dobro vem, da imaš prav. Tudi vem, da znaš moliti, moli zame, da bom ostala pri otrocih in da se me bodo tako spominjali kot se ti spominjaš svoje mame...' Bilo je hudo, žalostno za oba, Silva, saj sama veste iz lastne izkušnje. Ampak tisti odločni NE, ki ste ga zakričali Marijanu v obraz, mi je pomagal do zmage."

Jože je bil zelo ganjen. Jaz pa jokala kot Marija Magdalena. Opo-rekala sem mu:

„Ne, Jože, to ni moja zasluga. Saj sami pravite, da vam je spomin na vašo mamino pomagal do te odločitve. Ona je molila za vas, prav kakor je moja mama molila zame tisto popoldne, ko sem proti tvoji volji skoraj nepremišljeno zavpila Marijanu tisti NE.“

„To že, Silva, na našo mamo sem se res spomnil, a šele potem, ko ste se vi spomnili svoje in se zaradi nje odpovedali Marijanu. Samo zato sem nocoj prišel k vam in zato sem spet tako mirno srečen, ker se vam morem osebno zahvaliti za odločnost, ki ste mi jo posredovali po Marijanovem pismu. Hvala lepa, Silva, za vaš zgled. Verjemite, da je iskreno. Bog vam ohrani tako blago in močno srce!“

Po kratkem pozdravu z domačimi se je Jože takoj poslovil. Preden sem odšla spat v svojo sobo, sem do zadnje besede natančno ves pogovor z Jožetom povedala mami. Solze so ji zalile oči. Dolgo časa je jokala. Skoraj nečuteno mi je položila roko mehko na čelo in mi sladko božala glavo, kot bi mi angelova, ne človeška roka, gladila lase. Z robčkom si je otrl solze in mi še vedno preveč ganjena dajala spet novega poguma:

„Poglej skrivnost, otrok, dvoje življenj je spet stopilo na pravo pot zaradi kratkega NE moje Pegice...“

Res! Kako nesebična in zlata je materina ljubezen! Saj moja in Jožetova zmaga ni bila moja zasluga, ampak njena in njene molitve! In mislim, da je mama tako neutolažljivo jokala nad skrivnostjo božje dobrote, ki je zaradi molitev matere rešila njenega otroka pred nesrečno poroko s poročenim Marijanom in Jožeta pred poroko s poročeno ženo.

(Bo še)

Služba ali študij?

Hodim v zadnji letnik trgovske šole. Rad bi s staršem pomagal pri vzdrževanju družine s službo, ki bi mi vzela prosti čas, nekaj časa pri študiju in včasih bi zaradi tega izostajal pri slovenskem življenju v krajevnem domu. Sam bi rad hodil v službo, ne zaradi denarja, ampak zato, da bi staršem pomagal. Je prav?

Če so tvoji starši v veliki stiski in popolnoma odvisni od tvoje pomoči — je prav. Če pa sila ni tako velika, končaj najprej študije. Če misliš kasneje na univerzo, ne prični delati, ko se vpišeš. Vsaj dve leti bi ti svetoval, da se posvetiš izključno univerzitetnemu študiju in šele potem pomisliš na delo, ki bo v skladu s tvojim študijem.

Važna je ljubezen do bližnjega — in skrb za starše je dolžnost, a pazi, da ne boš pri tem zanemaril dolžnosti, ki jih imaš do sebe.

Ali je naša vera slabša?

Včasih se starejšim zdi, da vera pri nas mlajših ni več tako živa in skrbna, kot je bilo včasih. Radi molimo, gremo s prepričanjem k sv. maši. Ampak vse tako na kratko, kot da se ne bi hoteli razkazovati. Morda vera v Boga zaradi tega ne trpi škode, le da je zunanja oblika pobožnosti postala bolj „funkcionalna“. Imam prav?

MLADINSKA RISTA

Ne vem, če imaš prav. Mladina ni nikdar rada razkazovala svoje pobožnosti. Vendar s tem ni rečeno, da je prav, „če opraviš vse na kratko.“ Par minut razmišljanja pred Najsvetejšim v samotni cerkvi, je lahko časovno kratko, a mora biti zbrano in brez notranje naglice. Pobožnost je „funkcionalna“ le, kadar te bliža Bogu. To je pa brez zbranosti nemogoče. Molitev je razgovor z Bogom. Če misliš, da je „Hola, kako se imaš?“, ki ga rečeš prijatelju mimogrede na cesti že razgovor — se motiš. Razgovor je lahko kratek — a zahteva vso tvojo prisotnost — sicer je le „klepet“. Z Bogom se lahko pogovarjamo, klepetati pa z njim — ni mogoče. Ne pozabi, da pričakuje od tebe ne le razumsko vero — ampak tudi ljubezen. Pod tem vidikom misli in delaj!

Srečno!

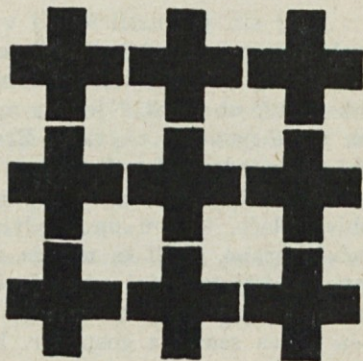
Ne samo za praznike

Lešos sem doživela svojevrstno veliko noč. Gledala sem bolezen in smrt od blizu, pa ob tem zelo živo doživela misel vstajenja. Z argentinскими prijateljicami na naši župniji smo šle na veliki petek obiskat starčke in bolnike v nekem zaveti-

šču. Zaveš, da smo prinesle nekaj veselja zapuščenim, za smrt določenim, je tako močno razveselila mojo veliko noč, da bi to privoščila vsem dekletom.

Hvala ti za nasvet in zgled! Ko bi le nekaj deklet posvetilo del prostih ur revnim in onemoglim, bi tudi med nami Slovenci bilo olajšano marsikatero gorje, osvetljena prenekatera samota. In ne pozabimo, da ljudje trpe vsak dan in ne le na veliki petek. Vsak dan je lahko za koga velika noč, vsak dan kdo potrebuje dobre besede in prijateljske roke.

Slovenci se radi zbiramo pri pogrebih, dal Bog, da bi mladi rod razumel, da se čas dobrih del pričanja že preje.

To ni še nič hudega. Splošni problem očeta in sina, ki delata skupaj ter imata neizogibne razlike. Vsak zase ima prav. Fant hoče urensničiti svoje lastne ideje o trgovini, toda ne more preveč, ker se šele uči. Glede plače se mi zdi pravilno. Naravno je, da se oče in fant včasih razburita. Kmalu se bo čisto osamosvojil, mogoče ko pride od vojakov.

DRUŽINA FANTU KAJ MALO POMENI

„Nisem diktator, toda odveč so mi te kaprice po neodvisnosti današnje mladine: plača, ključi od vežnih vrat, prihajanje domov ob katerikoli uri. Že pri osemnajstih letih hoče biti sam svoj gospodar. Razumljivo je, da noče iti z družino na sprehod, toda da nikoli noče biti z nami, da ga ne moremo šteti več kot aktivnega člana družine, to je pa preveč. Navajen sem bil na drugačno razmerje. Doma smo bili vedno zelo povezani, moja družina je bila vedno več kot prijatelji. Toda sedaj je ravno narobe: najprej on, njegovi prijatelji in razvedrila, potem šele družina.“

Zakaj se fant dolgočasi pri starših? Ali res lahko logična neodvisnost, ki si jo ves svet želi, pripelje do skrajnosti, da mu je družina odveč? Se ne more združiti oboje?

Kaj ni oče videl, kaj prihaja? Ali je skušal inteligentno usmeriti želje po neodvisnosti, namesto da jih je hotel zatreti? Ni bil ravno dobro pripravljen, toda tudi ni bil neumen. Lahko bi prosili fanta, da naj skuša razumeti razlike, da naj malo počaka, dve leti ni veliko, hitro minejo, toda od njih lahko odvisi vse življenje. Hitrica ne pripelje nikamor, včasih pa lahko razdere družino.

KAJ MANJKA FANTU DOMA?

„Včeraj je rekel, da bo šel živet drugam, da si bo najel stanovanje. Ima denar, da lahko živi neodvisno. Rekel je, da se je že odločil in da nam samo „pove“. Tedaj sem vzkipel. Niti ne vem več, kaj sem mu rekel. To se še spominjam, da sem mu zagrozil s policijo. Ali ne vidi, da je še mladoletnik, po vseh zakonih odvisen od nas. Še tega je manjkalo. Če pa le hoče, pa naj gre, toda naj si poišče drugo službo in dela, kar hoče. Nas ne bo imel za norca.“

Iz teh besed so govorile jeza in zmeda. Najbolj ga je zadelo, čeprav si ni hotel priznati da se sin hoče na tak način odtrgati od družine. Ta neodvisnost, ta želja po svobodi mu ni šla v glavo, vendar ga je v srcu bolelo.

Ne poznam sina. Moral bi govoriti tudi z njim. V petih minutah se ne more popraviti leta vplivov, nerazumevanj in razmišljanj. Toda lahko malo premislimo. Nikakor pa se ne sme groziti s policijo. Če so grožnje pretrde in ne puste nobenega izhoda, se doseže pri mladostniku ravno obraten učinek. Kar se ne dovoli s silo, je še bolj privlačno. Želel bi vedeti, kaj misli sin o očetu? Mladi poslušajo samo tiste, ki jih občudujejo. Če vidi v svojem očetu samo dobrega trgovca, ki se pa ne razume na nič drugega, ki „ni živel“, bodo njegove besede pomenile manj kot besede prijatelja, ki se je kdajkoli odlikoval.

TEŽNJA PO SVOBODI

Želja po svobodi se pri mladini ne zmanjša niti z udobnostjo, niti z razočaranji, niti z razmišljanji. Biti svoboden, to je višek. Težko jih je prepričati z besedo.

Mogoče bi bilo za fanta najbolje, da ga oče pusti iti, da bo poskusil živeti sam, brez nekoga ki ga ima rad, kot so to njegovi starši. Toda ne vem, če je to dobro. Mogoče fant ne bi prenesel. Malo naj še počaka. Težnja po svobodi je zelo močna. Oče ne sme biti noben diktator. Svobode naj ne zatira, skuša naj jo pravilno usmeriti. To pa je delo že od otroških let.

Neodvisnost in svoboda se moreta pridobiti postopoma. Svoboda ni nekaj, ki izven nas skuša naš egoizem, temveč je notranje ravnanje, osebna odgovornost, gledanje na življenje. Res je, da odvisimo od drugih, toda najprvo odvisimo od samih sebe. Če se že v otroški dobi da otroku napačno pojmovanje o svobodi, da je „brez vezi, brez odgovornosti“, ni nič čudnega, če kasneje sanja o svobodi, kar pa je samo posledica egoizma.

Priredila Metka Vombergar

Dvoje ušes in ena usta – zakaj?

Ves svet danes govori o dialogu, a je vendar pravi dialog redko-kje. Kaj je dialog? Mnogo naših dialogov je žal le menjavanje nasprotujočih si monologov.

Pogovarjati se — pomeni najprej poslušati drugega. Vsi vemo, da je težje poslušati, kakor govoriti. Malo ljudi posluša drugega. Malo jih ve, da imamo dvoje ušes in ena usta, to se pravi, da nas narava sama nekako navaja na poslušanje bolj kot na govorjenje.

Poslušati drugega: ne le iz preproste vljudnosti, ampak z namenom, da bi se česa naučil in se v stiku obogatil.

NAŠI PROBLEMI

Sedaj – vztrajaj!

Ni važno, kako mi je ime in kje stanujem. Zgodilo se mi je podobno kot „nočnemu fantu“ v „Mladinski pošti“. Odrasli moški navadno ne izpovedujemo radi notranjih doživetij. A mene je neke vrste notranje spreobrnjenje zelo sprostito, zato sem se odločil za to pismo. Že več let nisem redno molil, vsaj ne tako in toliko kot v taborišču ali prva leta v izseljenstvu. Potem so prihajale novice o smrti prijateljev, o boleznih med sorodniki, o smrti domačih, itd. Počasi sem začel premišljevali, prej nisem imel časa za to. Korak nazaj, v prejšnjo vero je bil razmeroma kratek in jasen, le odločitev je bila težka in sem z njo do zadnjega odlašal. Morda nisem osamljen primer. Hvala za razumevanje!

Res, odločitev ni lahka in zato še posebej hvala za pismo, ki bo marsikomu v spodbudo. Sredi vsakodnevnega vrveža se le prerado zgodi, da vedno manj mislimo in preden se dobro zavemo, smo že zavozili s prave poti. Brez dobre molitve je življenje v milosti nemogoče. Pa nam Bog pošlje od časa do časa opomine in preizkušnje — da

nas pretrese in vrne, kot praviš — v prejšnjo vero. Verjetno je ta tvoja vera zdaj še globlja in polna hvaležnosti do Boga, pa tudi razumevanje in ljubezen do bližnjega sta globlji. Hvali Boga zanjo in prosiga, naj pomaga vsem, ki so v podobnih preizkušnjah. Ne glej več nazaj in vedi, da se znajde vsakdo slej ko prej na podobnem razpotju. Veselimo se s teboj, da si se prav odločil!

Na prireditve ali doma?

V tem času se bodo spet začele redne slovenske prireditve. V zasebnih razgovorih ali tudi na raznih sestankih smo se večkrat pogovarjali o vprašanju, kako vskladiti skrb za zbrano družinsko življenje vsaj ob nedeljah in po drugi strani dolžnost udeleževanja na skupnih prireditvah. Hvala za pojasnilo.

Prezgodaj se zahvaljujete. Problema ni mogoče rešiti v štirih stavkih s kako formulo. Naj se omejim le na nekaj osnovnih misli:

a) Družina mora preživeti del časa skupaj, a odraščajoči otroci

morajo imeti tudi čas za svojo družbo.

b) Na prireditve gre lahko vsa družina, a ni potrebe, da tam tičite skupaj. Mladina naj si poišče prijateljev.

c) Ni potrebno obiskati vseh prireditev, pa tudi vsako nedeljo ni treba, da ste doma.

č) Lastna razsodnost vam bo pomagala, a pazite, da ne padete v navado: vedno eno ali vedno drugo. Sprememba bo vam in otrokom prijetna.

d) Skupna maša, kosilo, sprehod, čeprav ne zasedejo vsega dneva, povežejo družino in dopuščajo starejšim otrokom vedno nekaj svobode.

Ker je to problem vseh očetov in mater, bi tudi jaz rad slišal, kako drugi rešujejo ta vsakdanja, pa za družino tako važna — vprašanja. Mnenja bralcev bomo objavili!

Nogometaš ni življenjski poklic

Morda bo to vprašanje zanimalo več staršev. Eden od naših otrok bi rad postal poklicni nogometaš. To je njegov ideal. Sedaj hodi še v srednjo šolo in se obenem redno vadi v nogometu. Z možem sva proti temu, da bi bil samo šport njegov poklic in poleg tega še nogomet. Kaj nam svetujete?

Verjetnost, da bi postal vaš sin eden redkih nogometnih „zvezdni-

kov“, ki jih sam zdaj občuduje, je majhna. Skušajte razložiti otroku, da je nogomet lahko zanimiva igra, šport, a da kot poklic težko komu zadostuje. Kaj bo z njm, ko mu minejo idealna športniška leta? Vaš sin ima gotovo talente, katerih se zdaj niti sam ne zaveda, pomagajte mu, da jih odkrije, kakor je odkril sam spretnost nog in telesa za brcanje žoge. Verjetno bo kmalu tudi sam spoznal, da bo kot inženir, zdravnik, uradnik, tehnik ali profesor še vedno lahko športnik v pravem pomenu besede; medtem ko mu bo nogomet kot poklic le težko dopuščal, da bi se posvečal še kakim drugim stroki ali višjemu udejstvu vanju.

Da fant nima višjih stremeljenj kot je žoga, pa morda ni le njegova krivda. Kako preživi, ali bolje kako je preživel nedelje? V družini? Kaj pozna razen televizije in nogometnega kluba? Kakšno družbo ima? Kako skušate napolniti praznoto, ki jo v fantu očitno pušča pomanjkljiva šola? Ste o problemu govorili z učitelji ali profesorji, ki vašega sina vzgajajo ali vsaj uče? Kaj doma berete?

Problem poklica ima globoke korenine. Dolžni ste otroka usmerjati — da vam ne bo kdaj očital zavojenega življenja.

Ribičeve sandale

Z avtorjevim dovoljenjem

Ob izhodu jo je Jurij poljubil na ustnice in pod roko sta odšla iz stanovanja. Za njima so ostali marmornati kipi na Forumu. Potem sta iz zagnanosti do zabave najela kočijo in podkve utrujenega konja so odmevale preko Palatinskega mostu in po vrvečih ulicah Trastevere, ko sta se prijela za roke in predala vožnji.

Restavraciji je bilo ime „o Cavalluccio“ in večina gostov so bile družine iz naselja samega; debelušen lastnik, odet v bel predpasnik, ju je posadil v temnem kotičku, postavil pred nju steklenico črnega in belega vina, potem pa naznanil jedilni list: „Vina, kolikor ga moreta popiti. Je dobro, čeprav nima nobene posebne označke. Dvoje vrst testenin lahko dobita. Pa dve glavni jedi: pečeni piščanci in telečje meso v Marsali. S tem vaju prepuščam lastni usodi.“

Kakor je Faber povedal, tako je bilo: kitarist je bil črnolas fant z rdečo ruto okrog vratu in prazno konzervno škatlo na pasu, kamor so gostje metali novce; neobrit pesnik v hlačah iz delovnega

Morris West — Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

blaga, pa doma narejenih sandalah in v raševinasti srajci se je s priložnostnimi verzi zabaval na račun gostov in tudi goste zabaval. Dodatno vzdušje so ustvarila posamezna omizja. Testenine so prinesli na velikanskih lesenih pladnjih in zanikrn natakark jima je zavezal ogromne prtike okrog vratu, da si z obaro ne bi pomazala oblek.

Ruthi so bile te novosti vseč in Fabra je srečanje z znanim okoljem pomladilo v hipu za deset let. Izredno dobro je bil razpoložen. Zabaval jo je; pripovedujoč ji o rimskih intrigah in klepetu v Vatikanu, ona pa mu je odkrila svojo dolgo in težavno zgodbo, ki jo je končno privedla v večno mesto. Ko je opazila, da io Faber res razume, se mu je odprla kakor samo pred psihiatrom, in se hkrati zavedla, da se svojih težav ni več sramovala.

„...Koncem koncev se je vse osredotočilo na pojem varnosti in nuje, pognati znova korenine na tem svetu, ki se je spremenil s tolikšno naglico, da je moja otroška miselnost ni dohitevala. Nikdar mi ni to uspelo. Vse v mojem življenju, tako osebe kakor Cerkev na tudi sreča, ki sem jo včasih doživela, vse je bilo nekaj nestalnega. Posvetilo se mi je v glavi, da ne morem verjeti v stalnost najbolj vsakdanjih zvez. In najhujši so bili trenutki, ko sem začela dvomiti, da je sploh vse res, kar se mi je pripetilo. Zdelo se mi je, da sem samo sanjala in da

sem tudi sama ena sama sanja... se ti zdi zelo čudno, Jurij?“

„Ne, čudno ne, pač pa žalostno, in kljub temu oživljajoče.“

„Kako moreš tako reči?“

Faber je premišljuje napravlil nekaj požirkov, potem pa iznad kozarca dvignil pogled: „Gotovo zato, ker je Chiara čisto drug značaj. Navzlic vsemu, kar se ji je doslej pripetilo, se zdi, da prav dobro ve, kaj hoče od življenja in tudi kako doseči. Samo en način je, kako si lahko srečen: ona ga je našla. Je pa tudi samo en način, kako ti lahko dobro gre in si zadovoljen: ona se je tega naučila. Njen zakon s Calitrijem jo je sicer strašno prizadel, a njene ga pogleda na življenje ji ni spremenil. V tem si bržkone ti bolj srečna kakor ona.“

„Rada bi verjela, da je tako.“

„Zdi se mi, da moraš verjeti. Morda še nisi čisto srečna. Verjetno tudi nikdar ne boš v celoti doživela te gotovosti. A si bolj iznajdljiva, bolj usposobljena za umevanje tisočev možnosti, v katerih se človeštvo izživlja, misli in trpi.“

„Pogosto se sprašujem, ali je to neke vrste prednost... ali pa samo moja utvara? Vedno se znajdem v istih sanjah. Govorim z nekom, a ta neki mi ne odgovarja. Iztegnem roko nekemu v pozdrav, pa me ne vidi. Čakam nekoga, pa gre mimo. Tako se samo sebe prepričam, da sploh ne obstojam.“

„Obstojaš, to ti prisegam,“ je

dejal Faber s sočutnim nasmeškom. „Obstojaš, pa še razburjaš me.“

„Kako razburjam?“

Preden je Faber utegnil odgovoriti, se je bradati pesnik postavil ob njuni mizi in zdeklamiral precej osoljen priložnostni sestavek, ki je vse navzoče spravil v gromozanski smeh. Tudi Jurij se je smejal in mu podaril bankovec za nagrado. Pesnik je dodal nekaj verzov, ki so še bolj povečali smeh, in se spoštljivo odmaknil.

„Kaj je dejal, Jurij? Nisem bogve kaj razumela njegovega dialekta.“

„Dejal je, da nisva tako mlada, da bi bila še samska, pa tudi ne tako stara, da ne bi mogla biti zaljubljena. Vprašal je, če tvoj mož ve, kaj delaš, in če bo otrok podoben njemu ali meni. Ko sem mu dal denar, je dodal, da ga imam dovolj, da bi lahko živel brez skrbi, a da bi bilo bolj mogoče, če te hočem obdržati, da se poročiva v Mehiki.“

Ruth Lewin je zardela. „Nadležen pesnik, a mi kljub temu ugaja.“

„Meni tudi.“

Nekaj časa sta molčala, opazujoč živžav in poslušajoč mehke in otožne zvoke kitare. Potem je Faber brezbrizno vprašal:

„Kaj boš pa med poletjem počela?“

„Še ne vem. Vem samo, da ga

me je strah. Najbrž se bom prijavila kakšni izletniški skupini pri CITu. Včasih so dolgočasne, a vendarle nisi sam.“

„Ali ne bi pomislila, da bi nekaj dni preživela z menoj? Najprej v Positanu, potem v Ischiji.“

Ruth se ni umaknila vprašanju, ampak ga je s svojo značilno odkritostjo sprejela. „Pod kakšnimi pogoji pa, Jurij?“

„Istimi kot nocoj: brez obveznosti, obljub in oproščanj.“

„Pa Chiara?“

Jurij se je zravnal in odvrnil malce nemirno: „Ne bom se vmešaval, kar bo počela v Benetkah. In tudi ne verjamem, da bi se Chiara vtikala v moje zadeve. Sicer pa, kaj bi bilo slabega? Obadva sva odrasla in vseč bi mi bilo, ako bi premislila.“

Ruth se je nasmehnila in prijazno odklonila.

„Ni mi treba misliti. Dosti težav imaš že s tem, da eni ženi kažeš pot. Zelo dvomim, da bi mogel tudi meni kazati pot,“ je dejala in stisnila njegovo roko v svojih. „Pred seboj imaš težave in ne boš jih premagal, če se boš razpolovil. Tudi jaz se ne morem razdeliti in lepo te prosim, da zato nisi hud name. Preveč dobro se poznam.“

Jurija je v hipu zajela prizadetost.

„Obžalujem in razumem, da je zvenelo zelo surovo, kar sem rekel, a ni bil moj namen.“

„Vem, da ne, in če bi poskušala izreči besedo zahvale, bi planila v jok. Greva zdaj proti domu?“

Kočijaž ju je še čakal. Zbudil je dremajočega konja in pognal na dolgo pot: preko mostu Margherita, do Villa Borghese, na Kvirinal in tik ob koliseju proti ulici Sv. Gregorija. Ruth je naslonila glavo na Fabrovo ramo in dremala, on pa je poslušal odmeve podkev in utripe lastnega srca.

Ko sta prišla do Ruthinega stanovanja, ji je Jurij pomagal stopiti s kočije dol in v senci vežnih vrat jo je za hip stisnil k sebi. „Smem vstopiti za trenutek?“

„Če hočeš.“

Ruth je bila preveč zaspana, da bi se upirala, in preveč zaskrbljena, kako bi ohranila, kar še ni bilo dotaknjeno v tisti noči. Pripravila je kavo in sedla sta ter poslušala glasbo, čakajoč, kdo bo prekinil nevarno napetost. Nenadoma jo je Faber objel in poljubil, Ruth pa se ga je oklenila z vso silo in strastjo. Faber se je malo odmaknil in prosil kar naravnost. „Rad bi ostal nocoj pri tebi, Ruth, prosim te, pusti me ostati.“

„Tudi jaz želim, da ostaneš, želim bolj kot karkoli drugega na svetu... a te bom poslala domov.“

„Ne muči me, Ruth, saj ti nisi taka. Za božjo voljo, Ruth, ne muči me.“

Vse tegobe preteklih let so se zbudile v njej in jo nagibale, naj bi se vdala prošnjam, a odrinila je Jurija in ga prosila:

„Domov pojdi, Jurij, tako re more biti, in manjka mi trdnosti. Zjutraj se boš zbudil in se boš čutil krivega pred Chiaro. Hvaležnega se mi boš kazal in hitro izginil. In ker se boš čutil nezvestega, te ne bom več videla. Jaz pa te hočem še videti. Lahko bi se zaljubila vate, če bi mi dovolil, a nočem polovice srca in tudi ne samo polovice moža. Pojdi, prosim te.“

Jurij se je stresel, kot bi se prebudil iz sanj.

„Vrnil se bom, dobro veš.“

„Vem.“

„Me ne sovražiš?“

„Kako bi te mogla sovražiti! Nočem pa tudi, da bi se ti sam sebe sovražil zaradi mene.“

„Če Chiara in jaz propadeva...“

Ruth mu je prekinila besedo s poljubom. „Ne reci ničesar, Jurij. Kmalu boš vse vedel. Morda celo prezgodaj za naju oba.“

Okrenil se je k vratom in odšel. Stopil je v kočijo, ona pa je poslušala odmeve, dokler se niso izgubili v mestnem šumu. Potem se je vlegla in prvič po dolgem času spala brez sanj.

V glavni sobi Gregorijanske univerze je Jean Téliémond stal pred občinstvom.

Na stojalu pred njim so bili položeni papirji govora, ki mu ga je jezuitski sobrat prevel v pravilno tekočo latinščino. Zravnar je bil, roke se mu niso nič tresle in glavo je držal pokonci. Zdaj, ko je prihajal tisti trenutek odločitve, je bil neizmerno miren in tudi vesel, saj bo končno predložil pravni razpravi zaključek svojega življenjskega dela.

Vse cerkvene veličine so bile zbrane. Prvi med njimi papež, ki je zasedal mesto med generalnim tajnikom družbe in kardinalom Leonejem. Videti je bil sila mlad v svoji suhi in temni postavi. Potem so bile najbolj vidne glave Cerkve: šest kardinalov s kurije, teologi in filozofi, vsakdo v oblačilu svojega reda, jezuiti, dominikanci, frančiškani in pripadniki starega reda svetega Benedikta. Bodočnost Cerkve je bila tudi zbrana: študentje vedrih in radovednih lic, zbranih z vsega sveta, da bi v središču krščanstva širili svoje znanje. Pestrost Cerkve se je najbolj odražala v osebi papeža, izgnanca, samotnega iskalca, ki se je odeval v črn duhovniški talar in tako delil svojo službo Bogu z drugimi služabniki Besede.

Télémond se je zbral in se prekrižal. Povedal je nekaj besed v pozdrav papežu in kuriji, potem pa začel:

„Dvajset let potovanja me je končno pripeljalo pred vas. Zato vas moram najprej prositi potr-

pežljivosti, ko bom govoril in podajal razloge, ki so me pognali na to dolgo in včasih žalostno romanje. Sem človek in sem duhovnik. Postal sem duhovnik, ker sem veroval, da je bistvena in edina pa tudi najbolj utešujoča zveza prav zveza med Stvarnikom in njegovim otrokom. Postal sem duhovnik tudi zato, ker sem želel utrditi to zvezo v posebni obliki življenja v službi drugih. Nikdar pa nisem nehal biti človek in kot človek sem se znašel v stiskah, brez vsakega priziva na svet, v katerem živim.“

„Moje najgloblje prepričanje kot človeka, prepričanje, ki mi ga potrjujejo vse izkušnje, je, da sem oseba. Jaz, ki mislim, čutim, se bojim, jaz, kar vem in kar verujem, sem neka enota. A ta moja enota je samo del neke večje enote. Sem različen od sveta, a mu pripadam, ker sem izšel iz njegovih neder, tako kakor je svet izšel iz enote Boga kot posledica enega samega ustvarjalnega dejanja.“

„Zato torej mi je kot enoti usojeno sodelovati z enoto sveta, kakor mi je tudi usojeno sodelovati z enoto Boga. Ne morem se izločiti iz stvarstva in tudi se ne morem odcepiti od Stvarnika, ne da bi samega sebe uničil.“

„Od tistega trenutka naprej, ko me je to prepričanje zajelo, me je navdalo drugo z neizogibno doslednostjo. Če je Bog samo eden, svet pa posledica Njegovega več-

nega dejanja, jaz pa sem ena sama oseba, rojena iz te zapletene enote, potem je vse znanje o samem sebi, stvarjenju in Stvarniku, eno samo enotno znanje. Četorej nimam vsega znanja, če se mi samo v odtenkih in inačicah pojavlja, se to pravi, da sem ute snjen, omejen v prostoru in času pa še sposobnostih mojih možganov.“

„Sleherno odkritje mi kaže vedno isto smer. Naj si bodo odtenki znanja še tako nasprotujoči si med seboj, nikdar si resnično ne morejo nasprotovati. Svoje življenje sem posvetil drobnim veji v znanosti, nauku o okaminah. Posvečati se pa moram tudi vsem drugim znanostim, biologiji, fiziki, kemiji anorganskih snovi, filozofiji in teologiji, kajti vse te vede so veje istega drevesa, drevo pa raste k samemu soncu. Zato nikdar ne bomo preveč tvegali in se tudi ne prekomerno izpostavili v iskanju resnice, kajti sleherni korak naprej je korak bližje k edinosti: človeka s človekom, človeka z vesoljem, vesolja z Bogom.“

Télémond je dvignil oči in skušal na obrazih poslušajočih razbrati kak odziv na njegove besede. A ni mogel prebrati ničesar. Njegovi sobratje so hoteli slišati tezo v celoti, preden bi podali mnenje. Télémond je spet usmeril pogled v papirje pred seboj in nadaljeval:

„Danes bi rad z vami delil po-

tovanje, ki sem ga opravil v zadnjih dvajsetih letih. Preden bi pa začel, bi rad povedal dve stvari. Prva je: raziskovanje je posebne zvrst potovanje. Ni tako, kot bi se iz Rima peljal v Pariz. Ne smemo pričakovati, da bomo dospeli v predvidenem času in da od naše prtljage ne bo ničesar zmanjkalo. Zelo počasi se prodira, z odprtimi očmi in jasno glavo. Če so gore previsoke, da bi jih prelezli, jih je treba obiti in izmeriti s planjave. Če je džungla le preveč zaraščena, si moramo skozi njo utirati pot korak za korakom, pa ne obžalovati vloženega napora in tudi ne razočaranj, ki jih povzroča.“

(Bo še)

MOLITVENI NAMEN

Splošni: da bi našli učinkovite poti za zmago nad brezboštvom.

Misijski: da bi oznanjevanje evangelija imelo prvo mesto v misijonskem dušnem pastirstvu.

FILM:

TEOREMA

V letošnjem letu je sprožil v Buenos Airesu največ nasprotujočih si mnenj film italijanskega filmskega direktorja Pier Pacla Pasolinija, Teorema. (Teorem pomeni etimološko matematično trditev, ki jo je treba dokazati). Film je Pasolini režiral po istoi-menski lastni knjigi. Na filmskem festivalu je film nagradilo razsodišče katoliškega mednarodnega filmskega odbora, kasneje pa menda nagraditev preklicalo. V Argentini je film prepovedala deželna izvršna oblast v zaščito družine in življenjskega sloga naroda, pozneje pa je na priziv vrhovno sodišče prepoved razveljavilo in s 1. januarjem so film začeli vrteti v Buenos Airesu, kjer ga je v dobrih dveh mesecih gledalo nad 130 tisoč ljudi.

Notranja problematičnost filma in pa njegova zunanja usoda vzbujata radovednost ljudi, ki pa odhajajo iz dvorane zmedeni in osupljeni in mnogi razočarani. Za kaj gre? Kaj film pokaže in kaj pomeni?

Je poldne. V neki tovarni sprašujejo časnikarji in filmski reporterji delavce, ki zapuščajo tovarno: „Ali ste vi delavce, ki tukaj dela? Koliko časa že? Pa vi? Kaj mislite o dejanju vašega gospodarja? Kaj pomeni, da vam je podaril svojo tovarno? Ali je to dejanje povsem osamljeno ali pa predstavlja neko splošno teženje vseh gospodarjev? Ali se bodo delavci spremenili v male buržuje?“

Slika se spremeni. Direktor v zaporednih prizorih predstavi osebe filma in sicer v črno beli tehniki, sivo dokumentarno. Tovarna z ogromnim praznim dvoriščem zavzema vse platno. V sredo dvorišča privozi Mercedes Benz. Iz njega stopi gospodar Paolo, ožgan od sonca, prožen, športno oblečen, od 40 do 50 let star.

Naslednja slika nam predstavi gospodarjevega sina Pietra. Prihaja iz šole, obdan s sošolci. Oblečen v šolsko haljo, maha po zraku, kot da bi posnemal kakega igralca brezzvočnega filma. Vsi študentje so brezhibno oblečeni, kar kaže na njihov višji družbeni izvor. Pietro se oddalji od tovarišev in se pridruži svojemu dekletu.

Nato spoznamo gospodarjevo hčerko Odetto, ki gre iz šole proti domu v družbi sošolk in nato fanta, ki ji dvori.

Gospodarjeva žena Lucia leži zleknjena v naslonjaču in bere. Približa se ji služkinja in jo opo-

zori, da je kosilo pripravljeno. Lucia pusti branje in odide.

Vsi štirje so pri mizi, služkinja jim streže. Ko pozvoni hišni zvonec, gre odpirat. Prišel je poštni sel Angelino, ki najprej ponagaja služkinji, nato pa ji izroči telegram, ki napove kratko: Pridem jutri. Vsi mirno nadaljujejo s kosilom, čeprav ne vedo, kdo je napovedani obiskovavec.

Od tu naprej je film spet v barvah. Zgodba je na videz preprosta, istočasno pa popolnoma nejasna. Neznani, skrivnostni gost živi z družino. Je lep, tih, očarljiv fant. Kot bi bil angel ali kak bog. Njegova navzočnost povzroči popoln razkroj te visoko buržoazne družine. Na vse družinske člane ima čuden, neustavljiv vpliv. Drug za drugim neubranljivo podležejo njegovi privlačnosti vsi člani te do tedaj na videz urejene družine. Najprej se mu ponudi in spolno preda služkinja, nato fant Pietro, potem dekle Odetta, nato Lucia in končno tudi sam Paolo. Vsi mu tudi zatrjujejo, da je bilo srečanje in doživetje z njim nekaj posebnega in odločilnega, nekaj, kar daje življenju smisel in ga kaže v novi luči.

Sel pa pride znova in oznani njegov odhod. Skrivnostni in strahotni mladenič, ki jim je bil katalizator, jih nenadno zapusti. Z njegovim odhodom se vse zruši in vsak posebej se čuti nezmožnega, da bi prenašal samoto, potem ko je okusil gostovo ljubezen. No-

beden izmed njih nima moči, da bi se odrešil. Po mnenju nekaterih kritikov naj bi bila našla pot odrešenja služkinja, ženska nižjega pokolenja in manj okužena od civilizacije. Ona naj bi tudi doumela nadčloveško naravo zagonetnega obiskovavca. Vendar tudi ona konča čudno in nesmiselno. Vrne se v rodno hišo, sedi zamaknjena na klopi pred hišo, je samo kuhane koprive, čudežno ozdravi otroka, ne spregovori nobene besede, končno pa se da živja zakopati in iz oči ji začne teči studenec.

Odetta od žalosti pade v togo negibnost brez zavesti. Krčevito stiska pest in jo odpeljejo v kliniko. Pietro, ki se je posvečal tudi slikarstvu, kraca z barvami čudne, nesmiselne abstraktne oblike. Lucia odkrije v sebi nezdruživo nagnjenje do doraščajočih fantov, ki jo spominjajo na skrivnostnega gosta, jih zavedno išče in se jim predaja. Paolo se odpove svoji tovarni, ki jo podari delavcem, gre na železniško postajo, se tam sleče do nagega, potem pa zabrede v puščavo vulkanske lave, teka po njej in pretresljivo vpije. S tem se film konča.

Gledalci zapuščajo dvorano zmeden. Ne vedo, ne kaj bi mislili, ne kaj bi rekli. Ker pa je film Pasolinijev in ker je zelo znan, iz snobizma mnogi ne upajo povedati, da jim je nerazumljiv ali celo, da jim vzbuja odpor in gnus. Nekateri vnašajo vanj svoje razlage in simbole.

Kaj je hotel s tem filmom Pasolini? Neusmiljeno bičati sodobno družbo, ki je na znotraj gnila in na zunaj krhka? Ali je hotel doseči verski cilj po nedovoljenih poteh, kot trdijo nekateri? Vsekakor povprečen gledalec smisla ali oznanila filma nikakor ne more doumeti. Najbrž Pasolini sam ni vedel, kaj hoče.

Čeprav so najbolj kočljive scene bolj nakazane kot pa prikazane, je pa vse vzdušje filma nezdravo in kvarno, zlasti za gledalce, ki nimajo osebne presoje. Film je škodljiv in razkrajalen, če hoče dopovedati, da je spolna zabloda edina pozitivna pot, ki more popeljati današnjega človeka, okuženega od pokvarjene in brezciljne družbe, iz materialistične samozadovoljnosti v duhovno vznemirjenje in iskanje.

Škodljiv je lahko tem bolj za neopozorjenega gledalca, ker sta propaganda in program poudarjala, da film budi religiozni nemir in da je bil odlikovan od katoliške filmske ustanove.

Film ima za glasbeno spremeljavo nekatere odlomke iz Mozartovega Requiema. Glavne vloge igrajo Terence Stamp, Silvana Mangano, Massimo Girotti, Anne Wiazensky in Ninetto Davoli. Glede tehnične dovršenosti filma nekateri nekritično pretiravajo in je le bolj zaradi drzne in nenavadne tematike marksista Pasolinija zbudil ta film toliko zanimanja.

„Treba je graditi, ne podirati!“

Pred nekaj tedni je papež Pavel govoril o težkih razmerah, ki nastajajo v Cerkvi. Tožil je, da se mnogi smatrajo za navdihnjenec, da govore preroško, širijo neverjetne trditve, izmišljena, nedopustna, zmotna mnenja. Pri tem se sklicujejo na Svetega Duha in trdijo, da hočejo rešiti učiteljsko oblast Cerkve.

Tega žalostnega stanja smo v nekem oziru krivi vsi katoličani. Vsi smo v tej resni uri odgovorni za odpade od Boga, za pohujšanja, ki vznemirjajo vero preprostega ljudstva, ker nismo odstranili tistih, ki pravo vero rušijo.

Mnogo ljudi resnih papeževih opominov nič več ne posluša. Imajo jih za starokopitne, nesodobne, preživele točke. Slavni francoski pisatelj Maritain pa pravi: „Nova modernistična mrzlica ima tako značilne posebnosti, da je bil modernizem v dobi papeža Pija X. nič drugega ko le majhen prehlad.“

„Treba je graditi, ne podirati!“ To je geslo papeža Pavla VI. To je naročilo zadnjega koncila. Cerkev nadaljuje Kristusovo življenje v času. Kakor se drži veja drevesa, rastlina korenine, se je držimo in z njo živimo.

J. Š.

G. M.

Škof je postal spev duhovnik

Msgr. Green, škof v Port Elisabeth (East London, Južna Afrika), se je odpovedal škofovski službi in bo odslej deloval kot navaden duhovnik na eni izmed najbolj revnih župnij v mestu El Cabo. Msgr. Green je star 55 let in je škofijo vodil 15 let.

Odpoved kardinala Tisseranta

28. marca tl. se je na svoj 87. rojstni dan odpovedal službi dekan kardinalskega zbora francoski kardinal Eugene Tisserant V duhovnika je bil posvečen leta 1907. in takoj nato nastopil službo v vatikanski knjižnici, s katero je bil vse življenje povezan in je bil sedaj imenovan za častnega knjižničarja. Sv. oče mu je na odpoved pristrčno odgovoril s pismom na prvi strani „L'Osservatore Romano“, v katerem se mu zahvaljuje za zvesto in izredno dolgoletno službo katoliški Cerkvi in Bogu. Kard. Tisserant je kljub starosti spremljal Pavla VI. na zadnjem potovanju na Daljni vzhod, v Avstralijo in na Filipine.

Nov škof v Severnem Vietnamu

26. marca je sv. oče imenoval, pred časom posvečenega, msgr. Pierre Nguyen Nanga za škofa v Vinh (Severni Vietnam). Baje je imenovanje priznala tudi vlada v Hanoi.

Misijonar— poglavar poganov

P. Marcel Delisle, kanadski misijonar iz družbe Svetega Duha, je v

kraju Isanlu, v škofiji Kibba, v Nigeriji (Afrika) zgradil za domačine novo bolnišnico. Iz hvaležnosti in kot priznanje, so ga poglavarji sosednih plemen, še vsi nekrščeni izvolili za poglavarja rodu Yoruba. Zaradi velikodušne dobrote in nesebične ljubezni do domačinov, jih ni motila njegova narodnost, ampak so ga sprejeli medse kot pravega Nigerijca.

Cerkev na Madžarskem

Po sporazumih iz leta 1964 in 1969 imajo sedaj vse madžarske škofije svoje škofove, a je njihova svoboda omejena, ker nadzirajo njihovo delo „Tajništvo za verske zadeve“ in režimski somišljeniki, med temi npr. „Duhovniki za mir“.

Novi Jožefinizem

Madžarska komunistična vlada izvaja na življenje in delo katoliške Cerkve močnejši pritisk kot poljska vlada. Duhovniki morajo imeti od državne oblasti dovoljenje za dušnopastirsko delo. Župnike dejansko imenuje in nastavlja vlada.

Kje je Vatikan?

V letu 1970 se je Vatikan po zastopnikih udeležil 115 kulturnih kongresov in zborovanj. Katoliška Cerkve se je pridružila „Letu vzgoje“, ki ga je organizirala OZN (Organizacija združenih narodov), z udeležbo na 47 kongresih. Vatikanski zastopniki so se udeležili 15 politično-pravnih kongresov. Sveti sedež

ima stalne zastopnike pri desetih mednarodnih organizacijah, med temi OZN, FAO (proti lakoti), UNESCO (za vzgojo). Te podatke je objavil vatikanski dnevnik „L'Osservatore Romano“ v obširnem poročilu pod naslovom: „1970: Navzočnost Svetega sedeža v mednarodnem življenju in delu“.

Premalo duhovnikov

Na Madžarskem zaskrbljeno ugotavljajo, da v zadnjih letih močno primanjkuje duhovnikov. Leta 1960 je bilo npr. posvečenih samo 24 duhovnikov za 12 škofij.

Skupna španska obsodba

Zaradi velikega naraščanja pornografije v Španiji, sta msgr. Año-veros, škof v Cádiz in vrhovno sodišče javno obsodila ustvarjanje ali pospeševanje nemoralnega vzdušja s pomočjo katerega koli obveščevalnega sredstva.

Dve različni mnenji

Zvezna vlada v ZDA je pred nekaj meseci ustanovila odbor za pravilno spolno vzgojo mladine, v prepričanju, da je to bolj uspešna borba proti spolnim zločinom in pokvarjenosti, kot pa samo kaznovanje posameznih izgrediv potem, ko je že prepozno.

Skoraj istočasno pa je danska vlada odpravila vsakršno cenzuro nad kakršno koli obliko pornografije in nemoralnosti. Pa se zato, po sedanjih ugotovitvah, število spolnih zlačinov ni zmanjšalo, le da je manj sodnih postopkov, ker novi zakon predvideva manjše število kaznivih dejanj.

„Katoliška“ ne „vesoljna“ Cerkev

Pet francoskih bogoslovnih izvedencev (Bouyer, Congar, Feuillet, Lubac in Le Guillon) je protestiralo proti novemu prevodu apostolske vere, ki pravi: „Verujem v vesoljno

Cerkev“, namesto prejšnje oblike „Verujem v **katoliško** Cerkev“. Kot razlog protesta navajajo nevarnost, da se ne bi širilo mišljenje, da so vse Cerkve enake in da že ni več važno, ali kdo pripada rimsko-katoliški Cerkvi ali ne.

Spomin rajnih v Laosu

Rimska kongregacija za bogoslužje je škofovski konferenci v Laosu in Kambodži dovolila, da prestavi praznik vseh svetnikov in vernih duš dan na isti datum, ko se tudi drugi domačini spominjajo svojih rajnih. V Laosu je 32.265 katoličanov, v Kambodži pa 32.082, ki se bodo s to spremembo naravno pridružili domačim krajevnim navadam.

Najbolj številni prevodi

Iz ankete, ki jo je izvedla UNESCO, je razvidno, da je sveto pismo v največ jezikov prevedena knjiga. Vseh prevodov sv. pisma je 1875. Potem sledijo: Lenin 1225 prevodov, Shakespeare 135, Jules Verne 133, Maksim Gorki 125, Marx 112, Tolstoj 112, Dostojevski 101, Engels 94 itd.

Vera je v osnovi ruske duše

Sovjetski dnevnik „Komsomolskaja Pravda“ je v zadnjem času večkrat pisal o „verski modi“, ki se je začela javljati med ruskimi akademiki. Tem je bilo naročeno, naj raziskujejo rusko preteklost in študirajo osnove ruske duševnosti. Odkrili so, da je vera v najglobljih te-

meljih povezana z dušo ruskega človeka. Zato jih je mnogo začelo hoditi v cerkve (pravoslavne), ker da tam najdejo mir in trdnost, katerih drugje ne morejo doseči. A komunistični dnevnik zlobno zaključuje članke s svarilom mladini, naj se ne da zapeljati od verskega strupa, ki je še vedno opij za ljudi. Ali ni to jasna borba med Bogom in Satanom, in dokaz, da je človek od Boga in za Boga ustvarjen?

Umrli pisatelj-spreobrnjenec

V mestu Breda na Nizozemskem je v starosti 90 let umrl svetovno znani pisatelj Pieter van der Meer de Walcheren. Vzgojen v duhu nacionalizma je ostro in sarkastično napadal vero. Leta 1911 se je spreobrn timer in bil krščen. Krstna botra sta mu bila pisatelj Leon Bloy in filozof Jacques Maritain.

Nova agencija

Po zgledu katoliških tiskovnih agencij so sklenile mohamedanske dežele organizirati v Teheranu islamsko časnikarsko agencijo ISNA.

Obnovljena organizacija

Podpredsednik italijanskih škofovskih konferenc nadškof Nicodemmo je izjavil, da bo razpuščena papeška ustanova (Assistencia pontificia). Namesto te bodo italijanski škofje ustanovili „Caritas italiana“, ki bo imela isti namen in bo vzpostavljala dobrodelna prizadevanja posameznih škofij.

Škofje proti vladi

Ob peti obletnici rodezijske neodvisnosti je škof Lamont pozval rodezijske prebivalce k nenasilnemu odporu proti vsakemu ukrepu vlade, ki dela krivico črncem. Po zgledu indijskega voditelja Gandija more tako prizadevanje prav gotovo imeti uspeh. Znano je, da so se rodezijski škofje z drugimi verstvi uprli izvajanju vladnih ukrepov proti črncem.

Odkod toliko duhovnikov?

Krakovski cerkveni list poroča, da se je število duhovnikov na Poljskem v dvanajstih letih izredno povečalo. Pred vojno, leta 1937, je bilo na Poljskem 11.394 duhovnikov, leta 1944 samo še 7.170. Leta 1964 pa je število naraslo na 16.839, zdaj pa je ta številka še višja. Polovica poljskih duhovnikov je sedaj mlajših od 40 let.

Nekristjan v središču krščanstva

Pogovori med katoliškimi in mohamedanskimi zastopniki so privedli do tega sklepa: mohamedanci želijo pri sv. sedežu imeti stalnega zastopnika. To bo prvi predstavnik kake nekrščanske veroizpovedi pri papežu. Skrbel bo za izmenjavo mnenj in za skupne nastope mohamedancev in katoličanov v verskem, kulturnem in socialnem pogledu.

Problem pornografije v Avstriji

Avstrijski škofje so se obrnili na avstrijsko javnost, in jo prosili, naj se zavzame za zaježitev pornografskega vala. „Cerkvi ne gre zato,

da bi varovala zlagano pretirano sramežljivost preteklih rodov, pa tudi ne, da bi zmanjšala izrabljanje za dobiček, razvrednotenje spolnosti, osiromašenje in izpraznitev človekovega življenja“.

Slovenska Marija v Salzburgu

Na razstavi gotskih kipov Mater božje v Salzburgu (Avstrija) je vzbujala posebno pozornost Žalostna Mati božja iz celjske cerkve sv. Danijela. Kip je tudi v Celju posebna privlačnost mnogih turistov.

Italijanski socialni teden

Zadnji socialni italijanski teden je bil v Brescii. Glavna misel predavanj in razpravljanj je bila „Struktura industrializirane družbe in njen vpliv na človekove razmere“.

Podoba žene v svetu

Zastopniki raznih krščanskih organizacij se bodo zbrali na Dunaju (Avstrija) letošnjega junija in razpravljali o tem, kakšno podobo žene naj širijo in kažejo svetu sodobna obveščevalna sredstva.

Nov francoski škof

Za novega nadškofa v francoskem pristaniškem mestu Marseille je papež imenoval pariškega pomožnega škofa Rogerija Etchegaraya. Novi nadškof je po rodu Bask in je bil doslej tajnik francoskih škofovskih konferenc.

V novem domu duhovnih vaj, ki so ga zgradili lazaristi na Miren-skem gradu pri Novi Gorici, je bil v dneh od 8. do 12. in od 15. do 18. februarja katehetski tečaj. Po obsegu, vsebini in namenu je bilo to pionirsko delo dokončano z nepri-čakovanim uspehom.

Daljnosežne spremembe

Tajnik Medškofijskega katehet-skega sveta (MKS) **Albert Metliko-vec** je v začetku povedal namen te-čaja. „Gre za posodobljenje, poglo-bitev, specializacijo.“ Slovenija je v novi, industrijski dobi. Tehnično znanje je spodrinilo osnovnošolsko obzorje, celotno kulturno in ekonom-sko življenje je dobilo nove vidike. V Cerkvi je zapihal veter pluraliz-ma. Poslana pa je k človeku, ki mu je govorica preteklosti tuja, ima drugačne potrebe, srečuje se z no-vimi težavami. Ta „Tečaj za izpo-polnjevanje katehetov in katehistov“ (službeni naslov) je imel pred se-boj odraslega človeka. Predavatelji

so bili dobro izbrani: **dr. Valter Dermota, dr. Mirko Mahnič, dr. Alojz Rebula in dr. Anton Trstenjak.** Ome-njeni tečaj je bil prvi v troletnem okviru. Sledila bosta še dva. Drugi bo obravnaval katehizacijo mladost-nikov, tretji pa katehizacijo otrok. Želja organizatorjev je, da se neka-teri, predvsem mlajši, bolj usposo-bijo, da bodo s svojim skupnim de-lom koristili celotni katehezi v Slo-veniji.

Človek je ogrožen

Vsak dan je bilo sedem ur pre-davanj, potem pa še debata. Ni mo-goče povedati vsebine, kvečjemu sen-čno nakazati vso strokovno podano problematiko.

Sodobni človek raste v industrijski dobi. Že od prvih mesecev svojega bivanja ne čuti ob sebi trdnega var-stva svoje matere, v okviru družine ne doživlja ljubezni. Zato se čuti ne-zavarovanega in negotovega. Hkrati je popolnoma popredmeten, označuje-mo ga samo še po pripadnosti. Nav-

daja ga bivanjski strah, stalno bi nekam potoval, predaja se alkoholu, mamilom in spolnosti, da bi pozabil nase in bil vsaj nekaj časa brez te bivanjske groze. Civilizacija mu je dala vse za telesno življenje. Medtem je pozabil, čemu živi. Ob tej zavesti, da je njegovo življenje omejeno, je nanj legla mora in tega ne more preboleti. Nevarnost je dvojna: popolna utopitev v potrošništvu, kar pomeni konec duhovne kulture, ali pa premagati „gnus življenja“ — s samomorom.

Nastalo je novovrstno duhovno ozračje, ki ga človek dnevno vsrkava. Mnenja je, da ne more nič iz duhovnega sveta zagotovo spoznati. Vse gleda skozi svoje naočnike, vse je relativno, vsakdo ima svoj prav. Važno je le, da si dober človek. Čemu bi se še vezal s Cerkvijo? Zato ni morda nič zanimanja ne časa. Tehnika ga je preveč zaslužnjila.

Ta miselnost se odraža tudi v Sloveniji. Žal, nimamo kakega vodilnega misleca. Nastal je neki kulturno-brezzračni prostor, kamor nalivamo bogato se cedeči nihilizem. Skratka, vsa sodobna družba je v eksistencialnih krčih.

Bitje srečanja...

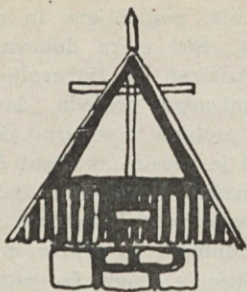
Vendar človek ni samo slab. Vse prej rečeno so predavatelji zgodovinsko, filozofsko in psihološko utemljevali. Vsak je s svojega področja nakazoval tudi dobre lastnosti. Ozna-

njevalec mora to poznati in v sebi utelesiti širino izčiščenega znanja in spoznanja, poglobljene in nevsiljive dobrote. Biti mora duhovno napet, naelektriziran z ljubeznijo, hkrati poln mirnega pogleda, da bo gotovost prelivav v nemirno iščoče oči. Veljati je začela „modrost čakanja“.

Današnji človek ima zadosti nastavkov za vero. Religiozen je v svojih koreninah; je odprto in razdvojeno bitje, v osnovi še vedno dobro. Čuti se obdanega in vrženega v svet. Prav zato pa je človek bitje srečanja. Želi se srečati z Bogom, ki je postal ČLOVEK. Zanj je srečanje prapotreba srca in če se ne bo srečal z Nekom, bo ob obloženih mizah umiral. Oznanjevalec bo zavzel drugačen odnos do človeka, ki mu ni do dokazov. Želi pričevanjsko katehezo, ponovno utelešeno Besedo. Ne govoriti samo o razumu, nadnaravnosti in Bogu. Oznanjevalec je specialist, kako se srečati z Bogom. V njem mora biti nekaj jasnovidnosti.

Živahnost v resnobi

Razen predavanj so bila tudi srečanja udeležencev tečaja z zakonci in odraslo mladino. Bili smo priče praktičnega pouka za starše iz Mirna. Obogatil nas je sproščen pogovor o njih zadevajočih vprašanjih. Mladi iz iste župnije so pripovedovali o svojih veroučnih skupinah, duhovnikovem oblikovanju in karikativnem delu.

**MEĐNARODNA
SLOVENSKA
ZVEZNA OBČNA ZBORA**

Občni zbor društva Zedinjena Slovenija

V nedeljo, 21. marca, je bil v Slovenski hiši občni zbor osrednjega slov. društva v Argentini, Zedinjene Slovenije. Pred začetkom zbora je maševal za žive in mrtve društvene člane msgr. Anton Orehar.

Po pozdravu navzočih in branju pozdravnih pisem državnemu predsedniku, kard. Caggianu in Narod-

nemu odboru za Slovenijo je predsednik društva Božo Stariha prebral poročilo upravnega odbora o delu v preteklem letu. Omenil je počitniške kolonije, Slovenski dan, prosvetne večere, tečaj za vodstvo organizacij, knjižnico, čitalnico, radijsko uro in zlasti proslave ob 25-letnici vetrinjske tragedije in našega zdomstva ter obisk pisatelja Karla Mauserja.

Po poročilu ostalih odbornikov je bil izvoljen novi odbor, ki je sestavljen takole: Izvršni odbor: predsednik Božo Stariha, podpredsednika Aleksander Majhen in Franc Pernišek, tajnik Vilko Cuderman, blagajnik Franc Pergar; referenti: kulturni arh. J. Vombergar, šolski Franc Vitrih, srednješolski Pavlina Dobovšek, mladinski ing. Jernej Dobovšek, gospodarski Stane Mehle, soc. org. Nace Grohar; odborniki: Marijana Batagelj, Janez Dimnik, Janez Klemenčič, Milan Magister, Ciril Markež, Stanko Oberžan, msgr. Anton Orehar, Boštjan Petriček, Rudolf Smersu, Miloš Stare, prof. Tine Vivod, ing. Jože Žakelj, Loize Žužek, Stane Žužek; namestniki: Franc Lobnik, Jože Miklič, Beno Tičar. Nadzorni odbor: Marjan Loboda, Marko Kremžar, Loize Šonc. Razsodišče: dr. Leopold Eiletz, dr. Milan Komar in dr. Alojzij Voršič.

Občni zbor SDO in SFZ

V nedeljo, 21. marca, sta bila v Slovenski hiši v Buenos Airesu redna zvezna občna zbora Slovenske

dekliske organizacije in Slovenske fantovske zveze. Zvezni odbor vodijo predstavniki krajevnih mladinskih krožkov iz Berazateguija, Carapachaya, Castelarja, Ramos Mejíe, San Justa, San Martina in Slovenske vasi.

Po poročilu dosedanjih odbornikov in duhovni misli g. dr. Alojzija Starca so bile volitve. Novi zvezni odbor SDO sestavljajo Pavla Andrejak, predsednica in odbornice: Nevenka Vidmar, Zorka Gris, Kristina Golob, Ana M. Klanjšček, Rozi Munda in Mimi Mramor. V novem odboru SFZ pa so Miha Stariha, predsednik in odborniki: Jani Gris, Ludvik Kopač, Marjan Habič, Janez Belič, Jure Kržišnik in Truden.

V svetu SDO in SFZ pa so poleg teh še vse predsednice krajevnih krožkov in predsedniki odsekov.

Mladinske duhovne vaje

V Rožmanovem zavodu v Adrogué so bile v marcu duhovne vaje za slovensko mladino, ki jih je vodil g. Franc Urbanija. Na prvo nedeljo so bile za dekleta do 16. leta, na drugo nedeljo za dekleta nad 16. letom, naslednji dve nedelji pa za fante po isti starostni razdelitvi. Deklet je bilo 152, fantov pa 98.

Velikonočne duhovne obnove

V dneh pred velikonočnimi prazniki so bile v slovenskih verskih središčih Velikega Buenos Airesa duhovne obnove. Udeležba je bila precej lepa.

Prvi so se zbrali v Berazategui-

ju. Čeprav je tu manjša skupina, je bil odziv najboljši. Duhovno obnovo je tu vodil g. dr. Alojzij Starec.

V Carapachayu, ki zbira lepo skupino rojakov, sta vodila obnovo msgr. Anton Orehar in g. Matija Borštnar.

Na Slovenski Pristavi v Castelarju je zbranim govoril g. dr. Franc Gnidovec, ki je prihitec iz Adroguéja.

V Ramos Mejíji je pridigal g. dr. Filip Žakelj. V San Justu pa g. župnik Gregor Mali.

Med rojake v San Martín je prihitec g. župnik Albin Avguštin; zadnji dan pa msgr. Anton Orehar. V Slovenski vasi pa je vodil duhovno obnovo g. Janez Jeretina CM iz Lujana.

Pričetek slovenske šole

V nedeljo, 7. marca, je bila v Slovenski hiši v Buenos Airesu pričetna šolska sv. maša z igro „V kraljestvu palčkov“. Naslednjo soboto pa so v naših osnovnih šolah prišli s poukom. Letos vodijo šole: ga. Marijana Batagelj v Buenos Airesu, g. Franc Vitrih v Berazateguiju, g. Aleksander Pirc v Carapachayu, gdč. Mija Markež v Castelarju, g. Marijan šifrer v Ramos Mejíji, gdč. Angelca Klanšek v San Justu, gdč. Katica Kovač v San Martinu, ga. Zdenka Jan v Slovenski vasi. Učencev je tudi letos blizu 700.

1971

duhovno življenje la vida espiritual

UVODNIK	Marija — naša skupna vez	257
SODOBNA VPRAŠANJA	Pismo za leto 1971	260
	Sodobni moralni problemi	269
	Problemi holandskega katekizma	274
	Ljubezen in revščina — vprašanje naše dobe	282
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Petrovim naslednikom: ljubezen in zvestobo	253
	Razgovor z msgr. Moharjem	264
	Sinoda v Nemčiji	272
LITURGIJA	Kristus — naše življenje	286
RAZNO	Pieter Van der Meer	290
	Film Teorema	309
ZA MLADINO	Naša mladina raste	288
	Dnevnik mladeniča iz Prema	291
	Moja zgodba	293
	Mladinska pošta	296
V DRUŽINI	Hrepenenje po neodvisnosti	295
	Naši problemi	238
ROMAN	Ribičeve sandale	303
NOVICE	Svetovne novice	312
	Novice iz Slovenije	316
	Med nami v Argentini	318

Leto XXXVIII
Številka 5

Maj 1971
Mayo Nº 5

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.

Tiska Vilko s.r.l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah znaša pesov 34.—; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: Jožejka Debeljak Žakljeva.

